

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΥΛΟΓΙΑ

”Ετος Ι’ • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2012

’Αριθ. Τεύχους 124

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

01. Ἡρώδης τό Ὑπουργεῖο Παιδείας (π. Β. Θ. Β.)	439
02. Ἡ ἐνανθρώπησι τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου (Ἀρχ. Καλλ. Λυράκης)	448
03. Ποῖόν Θεό θά διαλέξουμε; (Νινέττα Βολουδάκη)	451
04. Ἡ Χριστουγεννιάτικη γιορτή (π. Πασχ. Γρίβας)	453
05. Τί λογῆς σπόρους “φυτεύουν” στά παιδιά μας; (Α. Μυριλλας)	454
06. Μνήμη π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου (Π. Θεοδωρόπουλος)	457
07. Ἡ Πανήγυρις τοῦ Παναγίου Νικολάου	460
08. Ἔχει, τελικά, καταλυθεῖ τό Σύνταγμα (Ι. Χαραλάμπης)	462
09. «Ἀπό μικρό καί ἀπό τρελό...» (π. Ἡλ. Φρατσέας)	464
10. εἶναι ἀνεπίτρεπτες οἱ ἰδεολογικές λαθροχειρίες (Β. Μακρῆς)	467
11. Ἕνας πολύτιμος τόμος γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν (π. Β. Θ. Β.)	459
12. Ἡ πνευματική ἀντίστασι ἐνός γιατροῦ (Νίκος Τσιρώνης)	470
13. Μήπως ἔχει ἔλθει ἡ ὥρα τῆς εἰρηνικῆς ἐπανάστασις; (Ι. Χαραλάμπης)	472
14. Ἀπάντησι στήν Ὁμοιοπαθητική (Κων. Καρακατσάνης)	476
15. ... Ἡ γλῶσσα ...ἐξελίσσεται	482

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: vasvolou@otenet.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: **Σαπφώ Νίνου**

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: **Σπύρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζή**

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἰωάννης Χαραλάμπης καί Αἰκατερίνη Παπαδάκη

Εἰς μνήμην τοῦ πατρός τους

π. Ἀχιλλέως Παπαδάκη

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευσή τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεσιν νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευσή ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθῶς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἀρθρα στό περιοδικό μας.

- Όλη ή αλήθεια για τό “φιάσκο” τῶν ἀπαλλαγῶν ἀπό τό μάθημα
- Στόν “ἀέρα” οἱ μεθοδεύσεις γιά τήν κατάργησή τους!

ΗΡΩΔΗΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΑΦΑΝΙΣΗ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Εἶναι γνωστό σέ ὅλους μας ὅτι οἱ νόμοι στήν Ἑλλάδα διατυπώνονται μέ ἐσκεμμένη συντακτική πλαδαρότητα, ὥστε νά μήν ἀκριβολογοῦν ἀλλά νά εἶναι διφορούμενοι καί εὐάλωτοι σέ παρερμηνεῖς. Διαμορφώνονται, ὅπως λέει χαρακτηριστικά ὁ λαός μας, γιά νά ἔχουν «παράθυρα»!

Αὐτό, βεβαίως, γίνεται μέ σκοπιμότητα καί ὄχι γιατί ἡ Ἑλληνική Βουλή δυσκολεύεται νά συντάξῃ σαφῇ καί συγκεκριμένα νομοθετήματα, λόγῳ ἐλλειματικῆς γνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, ἀφοῦ στά κείμενα πού τό Κράτος θέλει νά εἶναι ἀμείλικτο –ὅπως, φερ’ εἰπεῖν σέ αὐτά πού ὀρίζουν τό πῶς ἡ Πολιτεία θά «πιῇ τό αἷμα τῶν πολιτῶν» μέ φορολογίες καί περικοπές μισθῶν καί Συντάξεων–οἱ ἀσάφειες ...«πᾶνε περίπατο»!

Οἱ νομοθετικές ἀσάφειες, παρατηροῦνται, ἐπίσης, ὅταν τό Κράτος θέλει νά εὐνοήσῃ τούς «ἡμετέρους» του οἰκονομικούς «μεγαλοκαρχαρίες» μπερδεύοντας τά κριτήρια φορολογίας τους καί διαφοροποιῶντας τα ἀπό τά κριτήρια φορολογίας τῶν “πληβείων” πολιτῶν, ἤ, ὅταν θέλει νά ἀποκλείσῃ κάποιους ἀπό τόν ἐπιχειρησιακό ἢ ἐπενδυτικό χῶρο μέ ἀνήθικο τρόπο, ἀλλά ...νόμιμα, συμφῶνως πρός τό ρηθέν ὑπουργοῦ ὅτι «ἠθικό εἶναι τό νόμιμο»!

Κατά συρροήν, ὅμως, ἀσάφειες παρατηροῦνται καί στούς νόμους τοῦ Κράτους πού ἀναφέρονται σέ θέματα Παιδείας, Ἀρχῶν καί θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, ἰδίως δέ στούς νόμους ἐκείνους πού ρυθμίζουν τήν ἀγωγή καί τήν πνευματική συγκρότηση τῆς προσωπικότητος τῶν μαθητῶν καί σπουδαστῶν. Τώρα, μάλιστα, τελευταῖα, οἱ ἀσάφειες ἐπεξετάθησαν καί στίς Ἐγκυκλίους τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, παρ’ ὅτι προορισμός τους εἶναι νά διευκρινίζουν τυχόν γενικότητες τῶν νόμων. Καί τό ἀκόμη πῶς ἀνησυχητικό εἶναι ὅτι οἱ ἀσαφεῖς αὐτές Ἐγκύκλιοι τείνουν νά ἀντικαταστήσουν καί νά

υπερκεράσουν τούς νόμους τοῦ Κράτους, ἐκδιδόμενες ἀπό ἀπλούς Γραμματεῖς, οἱ ὅποιοι σέ συμπαιγνία μέ τούς Ὑπουργούς, προχωροῦν δοκιμαστικά σέ ἀμοραλιστικές καινοτομίες, μέ σκοπό, ἂν δέν ὑπάρξουν ἀντιδράσεις, νά τίς θεσμοθετήσουν. Σ' αὐτές τίς Ἐγκυκλίους-“νομοθέτες” καί στίς ἀσάφειες τους θά ἐπικεντρωθοῦμε στό ἄρθρο μας αὐτό. Στίς σκόπιμες ἀσάφειες τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, γιατί αὐτές εἶναι οἱ πιό ὕπουλες καί ἐπικίνδυνες, ἀφοῦ κρύβουν τόν ἀπώτερο σκοπό τους, ἐνῶ στήν πραγματικότητα ἐπιβουλεύονται καί ὑποσκάπτουν τήν ψυχή τοῦ λαοῦ μας.

Καλοῦμε, λοιπόν, ἐσᾶς, τούς ἀναγνώστες μας, νά ἐπικεντρωθῇτε στίς ἐπισημάνσεις πού θά κάνουμε σέ σκόπιμες νομικές ἀσάφειες ἀλλά καί πανουργίες τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, πού ἀφοροῦν στή διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, οἱ ὁποῖες ἀσάφειες, βεβαίως, δέν μποροῦν σέ καμμιά περίπτωση νά δικαιολογηθοῦν μέ τήν ἐπίκληση ἀγνοίας τοῦ ...συντακτικοῦ(!), ἀφοῦ τό Ὑπουργεῖο Παιδείας ὑποτίθεται πώς εἶναι ἡ πηγή τῆς διδασκαλίας τῆς Γλώσσας μας!

Θά παραθέσουμε εὐθύς κείμενα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας μέ ἐμφανῆ νοηματικά κενά ἀλλά καί “πονηρές” ἐπεκτάσεις, πού δίδουν τή δυνατότητα στά κατά Τόπους Γραφεῖα Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης νά αὐθαίρετοῦν, κατευθύνοντας κατά τό δοκοῦν μέ ἀνυπόστατες Ἑρμηνευτικές Ὁδηγίες τούς Διευθυντάς τῶν Σχολείων, κάνοντας “κλωτσοσκούφι” τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καί τούς Θεολόγους Καθηγητάς ἔρμαια τῶν πεποιθήσεων καί τῶν σκοπιμοτήτων τῶν Ἀρμοδίων.

Μέ αὐτή τους τήν δόλια τακτική, οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ Ὑπουργείου, ἐπιτυγχάνουν καί τούς δύο στόχους τους: Καί μεθοδεύουν ὕπουλα τόν θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν, μέ τό νά “πριονίζουν” ἀργά-ἀργά, ἀλλά συστηματικά τό μάθημα τῆς Χριστιανικῆς Κατηχήσεως, μέχρι νά τό καταργήσουν, ἀλλά καί ἀποτρέπουν τίς καταφορές τῶν θρησκευομένων ἐναντίον τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ, ἀφοῦ, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἐκεῖνος «νίπτει τὰς χεῖρας του» καί ἀποδίδει τίς εὐθύνες τῆς κακῆς πρακτικῆς στίς κατά Τόπους Ἐκπαιδευτικές Ἀρχές!

Ἀναφέρομαι στήν Ἐγκύκλιο τοῦ **ὙΠΕΠΘ 91109/Γ2/10-7-2008**, ἡ ὁποία ἀπό τό “πουθενά” δημιουργεῖ ἓνα σοβαρό θέμα, χωρίς νά ἔχει προηγηθεῖ σχετική νομοθεσία, παραβιάζοντας, συγχρόνως, τό

Σύνταγμα τῆς Χώρας μας.

Ἡ Ἐγκύκλιος αὐτή, μέ θέμα «Ρύθμιση Μαθητικῶν Θεμάτων», ἐνῶ στήν Παράγραφο 1 «γιά τήν ἐγγραφή Μαθητῶν» ἐπικαλεῖται Προεδρικό Διάταγμα γιά τίς Ὁδηγίες πού δίδει, στήν Παράγραφο 2 γνωμοδοτεῖ **γιά τήν οὐσιαστική κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, χωρίς, ἐπαναλαμβάνω, νά ἔχη προηγηθῇ Κυβερνητική ἢ ἔστω Ὑπουργική Ἀπόφαση, ἀλλά μόνο ἐρωτήματα –ὅπως ἀναφέρει– κηδεμόνων πού θέλουν νά γνωρίζουν πῶς ἀπαλλάσσονται οἱ μαθητές ἀπό τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν!**

Διαβάζουμε στήν Ἐγκύκλιο:

«2. Ὑστερα ἀπό τήν υποβολή ἐρωτημάτων σχετικά μέ τό θέμα τῆς ἀπαλλαγῆς των μαθητῶν ἀπό τό μάθημα των Θρησκευτικῶν, σας κάνουμε γνωστό ὅτι γιά τήν ἀπαλλαγή αὐτή απαιτεῖται υπεύθυνη δήλωση τοῦ κηδεμόνα τοῦ μαθητή ἀν εἶναι ἀνήλικος ἢ τοῦ ἰδίου ἀν εἶναι ἐνήλικος, στήν ὁποία θα ἀναφέρεται ἡ ἐπιθυμία ἀπαλλαγῆς χωρίς νά δηλώνεται ὁ λόγος τῆς συγκεκριμένης ἐπιλογῆς.

Εἰδικός Γραμματέας
Γεώργιος Γούσης»

Ἀκολουθεῖ, μετά ἀπό ἕναν περίπου μήνα, δευτέρα Ἐγκύκλιος, ἡ **Ἐγκύκλιος 104071/Γ2/4-8-2008**, ἡ ὁποία, θεωρῶντας ὡς θεμελιακή γιά τό θέμα Ἐγκύκλιο τήν προηγουμένη τῆς, ἔχει πρόθεση, ὅπως ἀναφέρει, «νά ἀποσαφηνισθοῦν τυχόν παρερμηνεῖες πού δημιουργήθηκαν μέ ἀφορμή τή διαδικασία ἀπαλλαγῆς κάποιων μαθητῶν ἀπό τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν» **χωρίς, ὅμως, νά προσθέτῃ καμμιά διευκρίνιση ἐπὶ τοῦ θέματος.**

Ἔτσι ἀπό τό “πουθενά” στό “πουθενά” ἐμπεδώνεται μιά πολιτική, σταδιακῆς καταργήσεως τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, μέ μοχλό τόν... Εἰδικό Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου κ. Γεώργιο Γούση, ὁ ὁποῖος αἰσθάνθηκε τήν ἀνάγκη νά στηρίξῃ τήν πρώτη μετέωρη Ἐγκύκλιο, μέ ἐπιχειρήματα ἐξ ἴσου, ὅμως, τοῦ “ἀέρα”:

(γ) Ἡ ἀνωτέρω ἐγκύκλιός μας ἐναρμονίζει μέ τίς αποφάσεις τοῦ ἐυρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καί των ανεξάρτητων ἀρχῶν τῆς χώρας μας.

Εἰδικός Γραμματέας
Γεώργιος Γούσης»

Δηλαδή, σέ ἀπλᾶ Ἑλληνικά, ἕνας Εἰδικός Γραμματέας (ὁ ὁποῖος, μάλιστα, δέν γνωρίζει καί καλά τά Ἑλληνικά, ἀφοῦ γράφει «Ἡ ἀνωτέρω ἐγκύκλιός μας ἐναρμονίζει» ἀντὶ ἐναρμονίζεται) ἀποφασίζει ὅτι τό

μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν προσβάλλει τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, πού διασφαλίζει τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο καί, συνάμα, φροντίζει νά ἐναρμονισθῇ τό Ὑπ. Παιδείας μέ τίς ἀποφάσεις τῶν «**Ἀνεξαρτήτων Ἀρχῶν τῆς Χώρας μας**», οἱ ὁποῖες, σημειωτέον, **δέν ἔχουν καρμιά Συνταγματική ὑπόσταση** καί ὅλα αὐτά σχεδιάζονται μέσα στό κατακαλόκαιρο, κατόπιν “βροχῆς” ἐρωτημάτων, πού τάχα εἶχε τό Ὑπουργεῖο ἀπό γονεῖς καί καθηγητές πού ἦσαν σέ... διακοπές! Τά σχεδιάζει «ἐν κρυπτῷ» τό καλοκαίρι, πού δέν ὑπάρχουν ἀντιδράσεις γιά νά εἶναι ἔτοιμα μέ τήν ἐναρξη τοῦ Σχολικοῦ ἔτους!

Ὡστόσο, οὔτε τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο, οὔτε ἀκόμη καί οἱ ἀμοραλιστικές «Ἀνεξάρτητες Ἀρχές» δέν ἔχουν πάρει καρμιά Ἀπόφαση γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἀφοῦ αὐτό διδάσκεται στήν Εὐρώπη ἐπὶ πολλές, μάλιστα, ὥρες ἐβδομαδιαίως. Παρά ταῦτα, ὁ Εἰδικός Γραμματέας ἀποφασίζει ὅτι τὰ Θρησκευτικά ἐπιβουλεύονται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα(!) καί γι’ αὐτό ὀρίζει ὅτι ἡ ἄρνηση παρακολουθήσεως τοῦ μαθήματος αὐτοῦ γίνεται μέ αἴτηση τοῦ κηδεμόνος ἢ τοῦ ἐνήλικα μαθητῆ «χωρίς νά εἶναι ἀναγκαῖα ἡ αἰτιολόγηση τῆς ἄρνησης στήν ὑπεύθυνη δήλωση πού ἀπαιτεῖται»! Γράφει:

«β) Για τους γονεῖς των ανηλίκων μαθητῶν ἢ των ἰδίων των μαθητῶν, ἐάν εἶναι ἐνήλικοι, που για λόγους συνείδησης δέν ἐπιθυμοῦν νά παρακολουθήσουν τό μάθημα των Θρησκευτικῶν, δέν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ αἰτιολόγηση τῆς ἄρνησης στήν ὑπεύθυνη δήλωση που ἀπαιτεῖται. Διαδικασία ἄλλωστε που ἀκολουθεῖται στήν Πρωτοβάθμια ἐκπαίδευση γιά πάρα πολλά χρόνια».

Μετά ἀπό 22 ἡμέρες, ἐκδίδει ὁ ἴδιος Γενικός Γραμματέας μιὰ Τρίτη Ἐγκύκλιο, τήν ὑπ’ ἀριθμ. **Φ12/977/109744/Γ1/26-8-2008**, μέ τήν ὁποία ἀναγκάζεται ἀπό τούς ἀνωτέρους του, νά “μαζέφει” τήν αὐθαιρεσία του, ἀφοῦ κάποιοι λίγοι πού ἀγρυπνοῦν καί ἔχουν ἐπιτελικές θέσεις, εἶχαν ἐν τῷ μεταξύ ἀντιδράσει καί, **γιά πρώτη φορά, διευκρινίζεται** σέ Ἐγκύκλιο ὅτι οἱ ἀπαλλασσόμενοι μαθητές ἀπό τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι **μή Ὁρθόδοξοι, ἀλλόθρησκοι ἢ ἑτερόδοξοι**. Τό περίεργο ἀλλά καί τό “πονηρό” συνάμα εἶναι ὅτι αὐτή ἡ Ἐγκύκλιος, ὡς διευκρινιστική τῆς προηγουμένης γιά τό πῶς θά ἀπασχολοῦνται οἱ μαθητές τίς ὥρες πού θά ἀπέχουν ἀπό τὰ Θρησκευτικά, ἀναφέρεται στήν προηγουμένη Ἐγκύκλιο **σάν νά ἀντλῇ ἀπό αὐτήν τήν ἀκολουθητέα γραμμή**, ἐνῶ, ὅπως προείπαμε, ἡ πρώτη καί ἡ δευτέρα Ἐγκύκλιος προερχόμενες ἀπό τό “πουθενά” δέν ἀναφέρονται σέ μή Ὁρθοδόξους μαθητές ἀλλά

γενικά σέ όποιουσδήποτε μαθητές επιθυμοῦν νά απέχουν από τά **Θρησκευτικά**. Ἀντιγράφουμε από τήν “πονηρή” τρίτη Ἐγκύκλιο:

«Σας ενημερώνουμε ότι οι μη Ορθόδοξοι μαθητές, δηλ. οι αλλόθρησκοι ή ετερόδοξοι, οι οποίοι σύμφωνα με την 104071/Γ2/4.8.2008 εγκύκλιο του ΥΠΕΠΘ απαλλάσσονται από το μάθημα των Θρησκευτικών για λόγους συνείδησης, κατά την ώρα διδασκαλίας του συγκεκριμένου μαθήματος παρακολουθούν υποχρεωτικά τη διδασκαλία διαφορετικού διδακτικού αντικειμένου σε άλλο τμήμα της ίδιας τάξης.»

Στίς 14-5-2010 ὁ Βουλευτής κ. Φ. Κουβέλης μέ τήν ὑπ’ ἀριθμ. 10189 ἐπερώτησή του ζητεῖ νά μάθη τί ἰσχύει γιά τά **Θρησκευτικά** καί ἡ Ὑφυπουργός κ. Παρασκευή Χριστοφιλοπούλου τοῦ ἀπαντᾷ στίς 25-6-2010:

«Το μάθημα των Θρησκευτικών αποτελεί υποχρεωτικό μάθημα και διδάσκεται σε όλες τις σχολικές μονάδες της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, σύμφωνα με τα επίσημα υποχρεωτικά αναλυτικά και ωρολόγια προγράμματα, τα οποία καθορίζονται από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο. Δίνεται όμως η δυνατότητα απαλλαγής στους αλλόθρησκους και ετερόδοξους μαθητές, οι οποίοι για λόγους συνείδησης δεν επιθυμούν να παρακολουθήσουν το εν λόγω μάθημα. Επειδή όμως έχει παρατηρηθεί κατάχρηση της δυνατότητας απαλλαγής από μη ετερόδοξους ή αλλόθρησκους μαθητές, ιδιαίτερα της Γ΄ τάξης Γενικού Λυκείου λόγω φόρτου εργασίας, παραβιάζεται η αρχή της ίσης αντιμετώπισης των μαθητών και η αρχή της ίσης προσπάθειας για την απόκτηση απολυτηρίου. Επομένως οι μαθητές που δεν εμπίπτουν στην κατηγορία των αλλόθρησκων ή των ετερόδοξων, δεν μπορούν να απαλλάσσονται από οποιοδήποτε μάθημα είναι υποχρεωτικό, βάσει του αναλυτικού προγράμματος, εκτός κι αν εντάσσονται στην κατηγορία που περιγράφεται στο άρθρο 22 του Π.Δ. 104/79».

Πάλι μασημένα λόγια. Ἀπό τή μιά μεριά τό Ὑπουργεῖο διαπιστώνει ὅτι γίνονται καταχρήσεις στή δυνατότητα ἀπαλλαγῆς ἀπό «μὴ ἑτεροδόξους ἢ ἀλλοθρήσκους» καί ἀπό τήν ἄλλη, **δέν καθιστᾷ υποχρεωτική τήν αἰτιολόγηση τῆς αἰτήσεως ἀπαλλαγῆς ἀπό τά Θρησκευτικά**. Πῶς θά γνωρίζη τό Σχολεῖο ποιοί ἐμπίπτουν στή διάταξη, καί, ἂν γνωρίζη, πῶς θά κάνη χρήση τῆς γνώσεώς του ἀφοῦ τό θρήσκευμα τῶν μαθητῶν ἔχει ἐνταχθεῖ στά προσωπικά τους δεδομένα, πού εἶναι ἀπόρρητα;

Τό ὅτι εἶναι πράγματι περίεργο τό ὅλο θέμα ἀποκαλύπτεται πλήρως μετά ἀπό 4 ὁλόκληρα χρόνια μέ τίς ἐπερωτήσεις Βουλευτῶν τοῦ ΣΥΡΙΖΑ (στίς 12-9-2012) καί τοῦ κ. Βύρωνα Πολύδωρα (στίς 14-9-2012 μέ ἀριθμό 1703). Οἱ ἄνωτέρω δικαίως ζητοῦν ἀπό τό Ὑπουργεῖο νά μάθουν «Ποιές εἶναι οἱ προϋποθέσεις βάσει τῶν ὁποίων δικαιοῦνται οἱ γονεῖς νά ζητήσουν ἀπαλλαγή τῶν παιδιῶν τους

από τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν; Παρακαλοῦμε νά μᾶς ἀναφέρε-
τε τίς σχετικές Ἐγκυκλίους».

Φαίνεται πῶς εἶχαν ἀρχίσει ἤδη νά ἐκδηλώνονται ἀντιδράσεις ἀπό ἐκπαιδευτικούς καί γονεῖς. Ὅλοι διερωτῶντο ἀπό ποῦ προέ-
κυψε ξαφνικά αὐτή ἡ δυνατότητα ἀπαλλαγῆς τῶν μαθητῶν ἀπό τά
Θρησκευτικά καί δέν ὑπῆρχε Ἐγκύκλιος γιά νά τούς δώσῃ ἀπάντηση.
Εἶχαν δύο Ἐγκυκλίους στά χέρια τους, πού ἔδιναν τή δυνατότητα
σέ ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς μαθητές νά ἀπέχουν ἀπό τά Θρη-
σκευτικά, ἀφοῦ δέν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νά δηλώσουν τόν λόγο τῆς
ἀποχῆς τους, μιά τρίτη Ἐγκύκλιο πού προσδιόριζε ὅτι ἀφορᾷ ἡ
ἀποχή μόνο στούς μή Ὁρθοδόξους, καί μία τέταρτη Ἐγκύκλιο, πού
διαπιστώνει ὅτι γίνεται κατάχρηση στό θέμα τῶν ἀπαλλαγῶν ἀπό τά
Θρησκευτικά, χωρίς, ὅμως, νά θέτῃ ὡς ὑποχρεωτική προϋπόθεση
τήν αἰτιολόγησή τῆς ἀπαλλαγῆς!

Μετά τίς διαμαρτυρίες ἐκπαιδευτικῶν καί γονέων, πού μετου-
σιώθηκαν στίς ἐπερωτήσεις τῶν Βουλευτῶν, πού μνημονεύσαμε, ἀναγ-
κάσθηκε, ἐπὶ τέλους, τό Ὑπ.ΕΠΘ νά σοβαρευτῇ καί νά ἀπαντήσῃ στίς
2-10-2012 στόν κ. Πολύδωρα μέσω τοῦ ὑφυπουργοῦ κ. Θεοδώρου
Παπαθεοδώρου καί τήν ἴδια μέρα στούς Βουλευτές τοῦ ΣΥΡΙΖΑ μέ
τόν Ὑπουργό κ. Κων/νον Ἀρβανιτοπούλου.

Στήν ἀπάντησή του ὁ ὑφυπουργός ὑπενθυμίζει τήν ὑπ' ἀριθμ.
21072α/Γ2 (ΦΕΚ 303 τ.Β' /13-3-2003) Ὑπουργική Ἀπόφαση πού
ἀπορρέει ἀπό τό Σύνταγμα καί ὁρίζει τή σπουδαιότητα ἀλλά καί
τό περιεχόμενο πού πρέπει νά ἔχῃ ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν
Θρησκευτικῶν. Παραθέτουμε ἐκτενές ἀπόσπασμα:

Σύμφωνα μέ τήν ἀριθμ. 21072α/Γ2 (ΦΕΚ 303, τ.Β' /13-3-2003) Υ.Α.: «Ἡ θρησκευτική
ἐκπαίδευση τῶν μαθητῶν, ὅπως αναγνωρίζεται καί διεθνῶς, συνιστά ὄρο τῆς ἠθικῆς καί
πνευματικῆς τους ἀνάπτυξης καί ἔχει ὑψίστη κοινωνική σημασία. Χωρίς νά παραγνωρίζεται
το γεγονός πῶς ἡ θρησκευτική ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν πραγματοποιεῖται καί στο πλαίσιο
ἄλλων θεσμῶν (οικογένεια, Ἐκκλησία), ἡ παροχή τῆς στο σχολικό περιβάλλον λειτουργεῖ
συμπληρωματικά καί συντελεῖ στήν ολοκληρωμένη μόρφωσή τους. Το μάθημα τῶν
Θρησκευτικῶν εἶναι ἐνταγμένο στήν παρεχόμενη ἀπό τήν πολιτεία ἐκπαίδευση υπηρετώντας
τους γενικούς σκοπούς τῆς παιδείας, ὅπως αὐτοί ὁρίζονται ἀπό τό Σύνταγμα καί τους
Νόμους.

Στήν ἐννιάχρονη υποχρεωτική ἐκπαίδευση μελετᾶται ὁ Χριστιανισμός ὡς βιβλική
ιστορία καί βιβλικός λόγος, ὡς Ὁρθόδοξη Χριστιανική παράδοση, ὡς πολιτιστική ἐκφραση,
ὡς πορεία μέσα στήν ιστορία, ὡς ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας καί ὡς σύγχρονη παρουσία μέσα
στον κόσμο. Ὑπάρχουν ἐπίσης κάποιες πληροφορίες γιά τίς ἄλλες Ὁμολογίες, καθὼς καί γιά
τον Ιουδαϊσμό καί το Ισλάμ, μέ τήν προοπτική νά ἀσχοληθοῦν μ' αὐτά οἱ μαθητές
ἐκτενέστερα στο Λύκειο.

Στο Νηπιαγωγεῖο καί στίς δύο τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ (Α' καί Β'), ὅπου ἀπουσιάζει ἀπό

το Ωρολόγιο Πρόγραμμα το μάθημα των Θρησκευτικών, στο πλαίσιο της ανάπτυξης της θρησκευτικής συνείδησης του παιδιού, μπορεί να λαμβάνονται θέματα και αφορμές από το μάθημα της «Μελέτης του Περιβάλλοντος». Το μάθημα αυτό μπορεί να συνδεθεί με τη θρησκευτική αγωγή, αφού οι σκοποί του αναφέρονται στην ανάπτυξη της προσωπικότητας, στην καλλιέργεια οικουμενικών και πανανθρώπινων αξιών και στην ανάπτυξη της ελληνικής μας ταυτότητας και συνείδησης με βάση την πολιτιστική μας κληρονομιά.

Ο σκοπός της διδασκαλίας του μαθήματος των Θρησκευτικών εντάσσεται στο γενικό σκοπό της εκπαίδευσης, δηλαδή στη διαμόρφωση ελεύθερων και υπεύθυνων πολιτών».

Κατόπιν, ο ύφυπουργός κ. Παπαθεοδώρου, στην ίδια απάντησή του υπενθυμίζει και τις Υπουργικές Αποφάσεις **Φ 12/773/77094/Γ1 (ΦΕΚ 1139, τ. Β'/23-8-2006), 105954/Γ2/03-09-2009 (ΦΕΚ Β'1890)** μέ τις οποίες ρυθμίζονται λεπτομερώς τὰ τῶν ὥρῶν διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σέ ὅλες τίς τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ καί τοῦ Γυμνασίου, ὅπως ἐπίσης, καί τίς Ὑπ. Αποφάσεις πού καθορίζουν τίς ὥρες διδασκαλίας τῶν Θρησκευτικῶν στό Λύκειο: **36799/Γ2/02-04-2012 (ΦΕΚ Β'1163)** γιά τήν Α' τάξη καί Β' τάξη καί **63447/Γ2/27-06-2005 (ΦΕΚ Β' 921)** γιά τήν Γ' Λυκείου.

Ὡστόσο, μετά τόν κυκεῶνα τῶν Ἐγκυκλίων πού περιγράψαμε, ἦταν φυσικό νά φθάσῃ τό κακό στό ἀπροχώρητο, ἀφοῦ μέσα στήν τετραετία 2008-2012 βρῆκαν τήν εὐκαιρία ἀμοραλιστές ἐκπαιδευτικοί καί γονεῖς νά ὑποβαθμίσουν ἀρχικά, καί στή συνέχεια, σχεδόν νά καταργήσουν τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Αὐτό προκύπτει εὐθέως καί ἀπό τήν ἀπάντησιν τῆς ὑφυπουργοῦ κ. Παρασκευῆς Χριστοφιλοπούλου, πού προαναφέραμε, ἡ ὁποία ὁμιλεῖ περί «**καταχρήσεως τῆς δυνατότητος ἀπαλλαγῆς ἀπό μὴ ἑτεροδόξους ἢ ἀλλοθρήσκους μαθητές**».

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ κατάχρησις τῆς δυνατότητος ἀπαλλαγῆς ἐπεξετάθη καί στά Ἰδιωτικά Σχολεῖα, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀρχίσῃ καί «ἐκπαραθύρωση» Θεολόγων Καθηγητῶν, ἀφοῦ ἡ ἀνεξέλεγκτη ἀπαλλαγή ἀπό τό μάθημα ὁδήγησε τοὺς Λυκειαρχεῖς σέ μειώσεις Τμημάτων καί σέ ἀπολύσεις καθηγητῶν!

Τό πρόβλημα τῶν ἀπολύσεων Θεολόγων καθηγητῶν ἀπό Ἰδιωτικά Σχολεῖα ἐγίνε ὀξύτερο στίς ἀρχές τοῦ φετινοῦ Σχολικοῦ ἔτους. Ἀλλά ὀξύνθηκε καί γιά τοὺς Θεολόγους τοῦ Δημοσίου, δεδομένου ὅτι μέ τίς μειώσεις ὥρῶν διδασκαλίας τῶν Θρησκευτικῶν πού ἐπιβάλλονται διά τῆς βίας ἀπό ἀθρήσκους Διευθυντές, **ὑποχρεοῦνται οἱ Θεολόγοι μας νά τρέχουν ἀπό Σχολεῖο σέ Σχολεῖο γιά νά συμπληρώσουν τό ὥράριό τους.**

Τό θέμα αὐτό μᾶς ἀπασχόλησε σοβαρά καί θελήσαμε νά τό λύσουμε στήν πηγή του. Ἔτσι, ἀνέλαβε τό ἔργο αὐτό ἓνας συνεργάτης μας διδάκτωρ Θεολογίας καί μέ ἐπίμονες προσπάθειες κατῳρῶσε νά πάρῃ στίς 12-11-2012 στά χέρια του μιά ἀπάντησις τῆς Περιφερειακῆς

Πρωτοβάθμιας Δ/νσης καί Δευτεροβάθμιας Έκπαίδευσης του ΎΠ. ΕΠΘ, ή όποια αποφαινείται ότι «ή μείωση τών ωρών διδασκαλίας του μαθήματος τών Θρησκευτικών στους εκπαιδευτικούς του αντίστοιχου κλάδου (ΠΕ01) δέν είναι σύννομη»!

Παραθέτουμε όλόκληρη τήν απάντηση τής Ύπηρεσίας του Ύπουργείου, παραλείποντας τό Σχολείο πού έδωσε τήν άφορμή:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

12 Νοεμβρίου 2012

Αρ. Πρωτ.: 24257

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ Δ/ΝΣΗ Π.Ε & Δ.Ε ΑΤΤΙΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Σας ενημερώνουμε, σε απάντηση του πιο πάνω σχετικού, ότι δέν προβλέπεται (σύμφωνα με το αρ. 8 του Ν. 682/77) μείωση τμημάτων (κάπι το οποίο προκύπτει απ' τη διατύπωση του εγγράφου σας), λόγω των αιτήσεων απαλλαγής από το μάθημα των θρησκευτικών. Σύμφωνα με τα ανωτέρω η μείωση των ωρών διδασκαλίας του μαθήματος των θρησκευτικών στους εκπαιδευτικούς του αντίστοιχου κλάδου (ΠΕ01) δέν είναι σύννομη.

Παρακαλούμε να διαμορφωθεί στο ορθό το ωρολόγιο πρόγραμμα.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΦΑΛΟΥΚΑΣ

Συμπέρασμα:

Οί Θεολόγοι μας, μετά από όσα έκθέσαμε, δέν πρέπει νά αφήσουν τόν «Ήρώδη» του Ύπουργείου Παιδείας νά άφανίση τό μάθημα τών Θρησκευτικών, γιατί ό άφανισμός αυτός θά συντελέση καί στόν πνευματικό θάνατο έκατομμυρίων μαθητών. Κακά τά φέματα! Έάν τά Θρησκευτικά έξορισθοῦν από τά Σχολεία μας ως όμολογιακή καί κατηχητική διδασκαλία τής Πίστεώς μας, τότε τά παιδιά μας δέν έχουν καμμία σχεδόν έλπίδα νά συνδεθοῦν μέ τήν πνευματική ζωή, άφοῦ στήν πλειοψηφία τους προέρχονται από πνευματικά άδιάφορες οίκογένειες, λόγω δέ του φόρτου τών Σχολικών καί Φροντιστηριακών μαθημάτων τους δέν διαθέτουν χρόνο γιά νά συμμετάσχουν στήν Λειτουργική καί Κατηχητική ζωή τής Έκκλησίας μας.

Πρέπει, λοιπόν, οί Θεολόγοι μας νά αναλάβουν μέ σθένος καί παρρησία τόν άγώνα, ό καθένας στό σχολείο του. Δέν έχει

ἀλλάξει οὐσιαστικά τίποτα, ἀφοῦ τό Σύνταγμα τῆς Χώρας μας καί οἱ ἀπορρέοντες ἀπό αὐτό Νόμοι δέν ἔχουν ἀλλάξει. Ἡ ἀλλαγὴ στηρίζεται στὸν “ἀέρα”! Ἐγράφησαν οἱ Ἐγκύκλιοι, πού παραθέσαμε, γιὰ νὰ “ρίξη” τό Ὑπουργεῖο “ἄδεια καί νὰ πιάσῃ γεμᾶτα”, ὅπως λέει ὁ λαός μας. Οἱ μαθητές πού ἔχουν δικαίωμα ἀπαλλαγῆς, σύμφωνα μέ τὴν νομοθεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, εἶναι μόνο οἱ ἐτερόδοξοι καί οἱ ἀλλόθρησκοι, καί αὐτοὶ ἔχουν δικαίωμα ἀπαλλαγῆς ΜΟΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ! Αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τὸ **ἄρθρο 13 τοῦ Π.Δ. 201/98 (ΦΕΚ 161^Α/13-07-1998)**, πού μνημονεύεται στὴν Ἀπάντηση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας (02-10-2012) πρὸς τοὺς Βουλευτές τοῦ ΣΥΡΙΖΑ.

Ἡ ἀπαλλαγὴ καί ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι “ἀέρας κοπανιστός” πού ἐπενδύθηκε νομιμότητα χωρὶς νὰ στηρίζεται σὲ κάποιον νόμο ἀλλὰ μόνο στὴν ἀντιχριστιανικὴ σπουδὴ κάποιων τοῦ Ὑπουργείου, οἱ ὁποῖοι, μὴ ἔχοντες ἀπὸ ποῦ νὰ “πιασθοῦν” γιὰ νὰ αὐθαιρετήσουν, “πιάσθηκαν ἀπὸ τὰ μαλλιά τους”, δηλαδή ἀπὸ τίς ἀμοραλιστικές «Ἀνεξάρτητες» καί ἀνερμάτιστες «Ἀρχές»!

Ὅσο γιὰ τὴν ἐπὶ κλησὶν τῆς ἐναρμόνισής τους μέ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον καί τὰ ἀνθρώπινα Δικαιώματα, αὐτὴ κι’ ἂν εἶναι “γιὰ τὰ πανηγύρια”, ἀφοῦ κανεὶς σοβαρὸς Εὐρωπαῖος –πολύ περισσότερο τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον– δέν θεωρεῖ ὡς προσβολὴ τῆς προσωπικότητος τῶν μαθητῶν τὴν διδασκαλίαν μαθήματος, καί μάλιστα μαθήματος πού διδάσκεται παγκοσμίως, γιὰ νὰ συντελέσῃ στή δημιουργίαν πνευματικῆς καί ὁλοκληρωμένης προσωπικότητος!

Ἐπίσης, καλοῦνται οἱ Θεολόγοι μας νὰ ἀντισταθοῦν στή μείωσιν τῶν Τμημάτων καί τῶν διδακτικῶν τους ὥρων. Γι’ αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ κάνουν εὐρεῖαν χρῆσιν τῆς σπουδαίας σχετικῆς Γνωμοδοτήσεως τῆς 12ης Νοεμβρίου 2012, πού ἐκδόθηκε μετὰ ἀπὸ ἐπίμονες προσπάθειες τοῦ συνεργάτου μας θεολόγου, τὴν ὁποία καί παραθέσαμε.

Ἡ Ἀλήθεια, ἡ Σαρκωθεῖσα Ἀλήθεια, ἔγινε Ἄνθρωπος γιὰ νὰ νικοῦμε καί ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, μέ τὴ Δύναμιν Ἐκείνου, τοῦ Σαρκωθέντος.

Ὁ Ἡρώδης δέν νίκησε τὸν Χριστό, τὴν Ἀλήθεια, παρά τίς παυουργίες του! Οὔτε καί τώρα ἐμεῖς πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ νικήσῃ!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2012

Η ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΗ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ

«Τέξεται Υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν•

αὐτός γάρ σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ. α' 21).

Γιά πολλούς αἰῶνες περίμενε μέ πόθο ἡ ἀνθρωπότητα Σωτῆρα καί Λυτρωτή. Ὅσο μάλιστα πλήθαινε ἡ κακία καί τά δεινά πλεόναζαν, τόσο καί ὁ πόθος κορυφωνόταν, ἀλλά καί οἱ προφητεῖες προέλεγαν τήν ἐμφάνιση τοῦ Λυτρωτοῦ. Παρά ταῦτα, ὁ Σωτῆρας δέν παρουσιαζόταν. Καί στήν ἀγωνία του ὁ κόσμος φανταζόταν σωτήρες πολλούς. Ἀπέδιδε σέ ἀνθρώπους τά προσόντα τοῦ Λυτρωτῆ καί περίμενε ἀπό αὐτοῦ σωτηρία. Ἀλλά αὐτοί δέν ἦσαν πραγματικοί σωτήρες. Ὁ Σωτῆρας ὁ ἀληθινός, πού θά ἔθραυε τά δεσμά τῆς ἠθικῆς δουλείας καί θά χάριζε τή ψυχική ἀπελευθέρωση καί σωτηρία, θά ἐρχόταν ἄσημος καί ἀφανῆς Υἱός Παρθένου ἀγιωτάτης καί πτωχῆς.

Ὅταν, λοιπόν, ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἔρχεται στή γῆ, γιά νά εὐαγγελισθεῖ στόν δίκαιο Ἰωσήφ τήν Γέννηση τοῦ Σωτῆρα, ἀλλά καί τό σωτήριο ἔργο Του. **«Τέξεται Υἱόν (ἡ ἁγία Παρθένος) καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν• αὐτός γάρ σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν».** Γι' αὐτό καί ἐμεῖς, κατά τίς ἅγιες τῶν Χριστουγέννων ἡμέρες, ἄς ρίξουμε ἓνα βλέμμα στό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ γιά νά δοῦμε ποιός εἶναι ὁ Σωτῆρας.

Ποίος εἶναι ὁ Σωτῆρας: Νά τό πρῶτο ζήτημα. Ἀπό αὐτό δέν διαφαίνεται καί τό ὅλο ἔργο Του. Ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ βεβαίωσε ὅτι ὁ Υἱός τῆς Παρθένου θά «σώσῃ τόν λαόν αὐτοῦ». Πράγματι θά τόν σώσει. Διότι ὁ Σωτῆρας εἶναι:

1. **–Ὁ ἄπειρος Θεός.** Γεννᾶται βέβαια σάν ἄνθρωπος στή γῆ. Καί ἦταν ἀνάγκη νά γεννηθεῖ ὡς ἄνθρωπος. Διότι πῶς θά ἐρχόταν σέ σχέση καί ἐπικοινωνία μέ τούς ἀνθρώπους, ἐάν δέν ἔφερε τήν ἀνθρώπινη φύση; Ὅμως, ἐνῶ γεννήθηκε ὡς ἄνθρωπος, συγχρόνως ἦταν καί Θεός. Ὁ Θεός ὁ ἀληθινός, ὁ ἄπειρος Θεός, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Πατέρα, πού γεννήθηκε ἀπό τόν Πατέρα πρό πάντων τῶν αἰώνων. Εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος κάθε κτίσεως, παντοδύναμος, πάνσοφος, πανάγαθος, ὅπως ὁ Πατέρας καί τό Πνεῦμα. Εἶναι ὁ ποιητής οὐρανοῦ καί γῆς, ὅλων τῶν ὁρατῶν καί τῶν ἀοράτων καί κυβερνήτης

τοῦ παντός. Ὡς Θεό τόν ἀνήγγειλαν οἱ Προφῆτες, ὅταν διακήρυτταν ὅτι «οὗτος ὁ Θεός ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη (παρουσιάστηκε) καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανασπράφη» (Βαρούχ γ' 36-37). Καί «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γνῶτε ἔθνη καὶ ἡπᾶσθε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Ἡσ. ν' 8, 9, 10). Καί παρίστανον τόν Θεό νά λέγει πρὸς τόν Χριστό: «Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γενένηκά σε» (Ψαλμ. θ' 7). Θεό τόν περίμενε καὶ ἡ κοινὴ ὅλων τῶν λαῶν συνείδηση καὶ προσδοκία.

Καί τόν Θεό τόν ἀπέδειξε ἡ Θεία διδαχὴ Του, ὁ ἅγιος βίος, τὰ ἄπειρα θαύματά Του, ἡ τριήμερος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς Ἀνάστασή Του. Θεό διεκήρυξε ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό Του, ὅταν ἔλεγε: «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἑσμέν» (Ἰω. ι' 30). Θεό Τόν ἐγνώρισε ὁ λαός ὅταν ἔλεγε: «Οὐδέποτε ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Ἰω. z' 46). Θεό Τόν ὁμολόγησε καὶ ὁ σατανᾶς, ὅταν ἐβλεπε καὶ ἔτρεμε τὴν δύναμή Του καὶ ἔλεγε: «Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ; Δέομαί σου, μὴ μέ βασανίσῃς» (Λουκ. ν' 28, Μάρκ. ε' 7). Θεό Τόν κήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι, ὅταν ἔγραφαν: «Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί» (Α' Τιμ. γ' 16), «ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ρωμ. θ' 5). Γί' αὐτό καὶ γεννᾶται ὄχι ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ θελήματος Θεοῦ, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου. Προεῖδε τό θαῦμα αὐτό ὁ Προφήτης καὶ ἔλεγε: «Ἰδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρί ἔξει καὶ τέξεται Υἱόν» (Ματθ. α' 23). Γί' αὐτό καὶ τό ὄνομά Του εἶναι Ἐμμανουήλ καὶ σημαίνει: «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Ἐάν δέν ἦταν Θεός, πῶς θά νικοῦσε τόν παμπόνηρο ἐχθρό διάβολο καὶ πῶς θά καταργοῦσε τὰ ἔργα του καὶ καὶ τὴν ἐξουσία του πάνω στοὺς ἀνθρώπους; Ἐπρεπε νά εἶναι Θεός ὁ Σωτῆρας, γιὰ νά κατορθώσει τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου.

Καί πράγματι, εἶναι ὁ μονογενὴς Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ τέλειος Θεός. Ἀλλά εἶναι:

2. –Καὶ τέλειος ἄνθρωπος. «Υἱός ἀνθρώπου». Εἶχε καὶ σῶμα ὑλικό, καὶ ψυχὴ αὔλο. Εἶχε ἀνάγκη νά τρέφεται, νά κοιμᾶται, νά ἀναπαύεται, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλά εἶναι καὶ τέλειος, μέ τὴν ἠθικὴ ἔννοια. Δηλαδή ἀναμάρτητος. Δέν ἔφερε τὴν κληρονομικὴ ἁμαρτία καὶ κλίση πρὸς τό κακό, πού ἔχομε ἐμεῖς. Ἦταν, ὅπως ἦταν ὁ πρῶτος Ἀδάμ πρὶν ἁμαρτήσῃ, ἄγνός καὶ καθαρός κατὰ πάντα. Γί' αὐτό λέγεται ὁ Κύριος καὶ δεύτερος Ἀδάμ καὶ «Υἱός ἀνθρώπου», ἐνῶ συγχρόνως εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Εἶναι τέλειος ἄνθρωπος, λοιπόν, δηλαδή ἄμωμος κατὰ πάντα καὶ ἄσπιλος.

Τέλειος ἦταν καὶ τέλειος ἔμεινε. Δέν μπόρεσε ὁ σατανᾶς νά Τόν νικήσῃ, μέ τοὺς διαφόρους πειρασμούς. Σέ ὅλη τὴν ζωὴ Του ὁ Κύριος «ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α' Περ. θ' 22). Γί' αὐτόν τόν λόγο δικαιοῦτο νά μὴν ἀποθάνῃ. Διότι ὁ θάνατος

εἶναι γέννημα καὶ μισθός τῆς ἁμαρτίας. Ὃπου δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία, ἐκεῖ θάνατος δὲν χωρεῖ. Ἀλλά ὁ Κύριος ἀπέθανε. Ἀπέθανε διότι ἔλαβε τίς δικές μας ἁμαρτίες. Ἐνῶ ἦταν τελείως ἀναμάρτητος, θεωρήθηκε ὡς ἄνθρωπος ἁμαρτωλός καὶ πέθανε ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ ἀντικαταστάτης ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἀνέλαβε τὸ χρέος τῶν δικῶν μας ἁμαρτιῶν καὶ τὸ πλήρωσε μὲ τὴν δική Του θυσία (Α΄ Πέτρ. γ΄ 18, Ρωμ. η΄ 3, Β΄ Κορ. ε΄ 21, Α΄ Πέτρ. β΄ 24). Γί' αὐτὸ καὶ δίνει τὴν συγχώρηση καὶ τὴν σωτηρία. Μὲ τὴν δύναμή Του χαρίζει σὲ μᾶς νέα ζωὴ, τὴν ζωὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀγάπης. Γί' αὐτόν τὸν σκοπὸ **«ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας»** (Ἰω. α΄ 14), ὅπως διακηρύττει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόσωπο τοῦ Λυτρωτῆ μας. Εἶναι Θεὸς συγχρόνως καὶ Ἄνθρωπος.

B΄

Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ ἔργο Του: Τὸ φωνάζει τὸ ὄνομά Του, τὸ ἐξήγησε δὲ καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου: **«Καλέσεις τὸ ὄνομα Ἰησοῦν· αὐτός γάρ σώσει τὸν λαόν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν»**. Τί ἤλθε νὰ κάνει;

Ἦλθε νὰ φέρει σωτηρία. Θὰ σώσει λέγει ὁ Ἄγγελος. Ἀπὸ τί θὰ σώσει; Ἀπὸ τίς θλίψεις καὶ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς καὶ τὸν πρόσκαιρο θάνατο; Δυστυχῶς, μόνο αὐτὰ θεωροῦμε κακὰ καὶ τὴν ἀπαλλαγὴ μας ἀπὸ αὐτὰ νομίζουμε σωτηρία μας. Αὐτὰ ὅμως εἶναι τὰ ἀποτελέσματα. Εἶναι οἱ καρποί. Ἡ πρώτη αἰτία ὅλων τῶν κακῶν ἦταν καὶ εἶναι πάντοτε ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεό, ἡ ἀπιστία στοὺς λόγους Του, ἡ ἀσωτία, ἡ κάθε εἰδους διαφθορά. Αὐτὴ, λοιπόν, πρέπει νὰ μᾶς κοστίζει καὶ νὰ μᾶς τρομάζει. Γιατί; Διότι αὐτὴ γεννᾷ ὅλα τὰ κακὰ. Πρῶτον, κινεῖ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐναντίον μας καὶ κάνει τὴν συνείδησή μας νὰ μᾶς ἐλέγχει καὶ νὰ ἐπαναστατεῖ. Δεύτερον, δημιουργεῖ πάθη στὴν ψυχὴ καὶ τυραννεῖ τὴν ζωὴ καὶ κάνει τὸν ἄνθρωπο δούλο τῆς ἁμαρτίας. Τρίτον, ἀνοίγει τὴν πηγὴ ὅλων τῶν κακῶν καὶ προκαλεῖ ἀσθένειες καὶ οἰκονομικὸ ναυάγιο καὶ δικαστήρια καὶ φυλακίσεις καὶ θάνατο. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν τυραννικὴ ἐξουσία τῆς ἁμαρτίας ἤλθε νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ὁ Χριστός. Ὁ Ἄγγελος τὸ καθόρισε: **«Θὰ σώσει ὁ Λυτρωτὴς τὸν λαὸ Του ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν»**.

Ἐμεῖς, ἀγαπητοί, δόξα τῷ Θεῷ γνωρίσαμε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν Λυτρωτὴ. Ἄς τὸν ὑποδεχτοῦμε λοιπόν, καὶ ἄς γιορτάσουμε τὴν κοσμοχαρμόσυνη Γέννησή Του. Εἶναι τόση ἡ ἀγάπη Του γιὰ μᾶς καὶ τόσο φλογερὸς ὁ πόθος Του γιὰ τὴν αἰώνια σωτηρία καὶ εὐτυχία μας, ὥστε ἐκλινε οὐρανούς καὶ κατέβηκε πρὸς ἐμᾶς. Ἄφησε τὸ ὕψος τῆς Θείας Δόξας καὶ ἔλαβε δούλου μορφή. Καὶ ἤλθε κοντά μας ὡς Ἄνθρωπος ὁμοιοπαθὴς μὲ μᾶς. Ὁ ἄπειρος Θεὸς ταπεινώθηκε καὶ γεννήθηκε

ὥς Βρέφος, γιά νά μᾶς ὑψώσει, νά μᾶς κάνει παιδιά ἀγαπητά τοῦ οὐρανίου Πατέρα Του, νά μᾶς χαρίσει τήν αἰώνια σωτηρία. Ἄς δώσουμε, λοιπόν, σ' Αὐτόν ὁλόκληρη τήν ἐμπιστοσύνη καί τήν ἀγάπη μας. Ἄς ἀκολουθήσουμε τόν δρόμο τῶν ἐντολῶν Του, τόν δρόμο τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἀγάπης. Καί τότε θά ἀνήκομε καί ἐμεῖς στόν λαό Του τόν ἐκλεκτό, γιά τήν σωτηρία τοῦ ὁποίου ἐνανθρώπησε καί ἐργάσθηκε στόν κόσμο αὐτόν.

Ἀρχιμ. **Καλλίστρατος Ν. Λυράκης**
τ. Τεροκήρυκας Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΠΟΙΟΝ ΘΕΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΟΥΜΕ;

Αὐτή τή χρονιά, περισσότερο ἀπό ποτέ ἄλλοτε, τό χάος ἀνάμεσα στά Χριστούγεννα καί στή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἔχει μεγαλώσει. Ἡ ἀνθρωπότητα προτιμάει νά λέει ὅτι γιορτάζει τό χειμερινό ἡλιοστάσιο, παρά τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Μ' ἄλλα λόγια, ξαναγυρίσαμε στή λατρεία τοῦ θεοῦ-ἡλίου, πού ἦταν τόσο “τῆς μόδας” στά χρόνια τῆς παρακμῆς τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Δηλαδή, προτιμᾶμε νά γιορτάζουμε τήν τροχιά ἐνός ἀστεριοῦ πού δέν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπό μιά διαστημική σκόνη, χαμένη στό χάος τοῦ οὐρανοῦ, παρά νά εὐχαριστήσουμε τόν Θεό Λόγο –Αὐτόν πού ἔφερε στήν ὕπαρξη τά πάντα– γιατί καταδέχτηκε νά γεννηθεῖ σάν ἄνθρωπος. Καί, κατά τά ἄλλα, θεωροῦμε ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει κάνει πολλά βήματα μπροστά, ἀπό τότε πού λάτρευε τά στοιχεῖα τῆς φύσης καί τά ὀνόμαζε θεούς, γιατί τά φοβόταν!

Φέτος, ὅπως διάβασα, εἰδικοί “ἄθεοι φιλόσοφοι” –μέ πρωτότον περίφημο συγγραφέα πού εἶχε τήν ἀλαζονεία νά ἰσχυρίζεται ὅτι τό βιβλίο του θά καταργήσει ὅλες τίς θρησκείες– ἀνέλαβαν ἐκστρατεία “διαφώτισης” τῶν “ἀφελῶν” πού ἐξακολουθοῦν νά πιστεύουν στό “παραμύθι” τῆς Γέννησης. Γι' αὐτό καί, εἰδικά αὐτόν τόν μῆνα, ὀργανώνουν περιοδεῖες σάν νέοι “ἀπόστολοι” καί δίνουν διαλέξεις ἀθεΐας, ὥστε νά πετύχουν νά διώξουν καί τούς τελευταίους πιστούς ἀπό τίς ἐκκλησίες ὅλων τῶν δογμάτων.

Ἐνα ἀπό τά πιά ισχυρά –κατά τή γνώμη τους– ἐπιχειρήματα τῆς “ἀποτυχίας” τοῦ Χριστοῦ εἶναι: πού εἶναι ἡ “ἐπί γῆς εἰρήνη” πού ὑποτί-

θεται ὅτι θά ἔφερνε; Ὑπάρχει πουθενά εἰρήνη στή γῆ σήμερα;

Κι ἐγώ ἀναρωτιέμαι: Ὑπῆρχε πουθενά εἰρήνη στὸν Παράδεισο; Ὁ Ἀδάμ εἶχε πόλεμο μέ τὴν Εὐά. Ἡ Εὐά εἶχε πόλεμο μέ τό φίδι. Καί τό φίδι εἶχε πόλεμο μέ τόν Θεό. Ἄρα, ἡ ἴδια παράδοση συνεχίζεται ἀνά τούς αἰῶνες, μέ κάποια μικρά καί σπάνια διαλείμματα, ὅταν ἡ ἀνθρωπότητα ἀποπειράθηκε νά βρεῖ τή ζωή τῆς “ποθεινῆς πατρίδας” ἔτσι ὅπως μᾶς τήν εἶχε ἐτοιμάσει ὁ Θεός.

Ὁ κόσμος μας, ὅμως, δέν ἔχει οὔτε κἂν πόθο –ἔστω καί σάν ὄνειρο– τῆς μακρινῆς “πατρίδος” μας. Ὁ κόσμος μας εἶναι γεμάτος Ἀδάμ καί Εὐές καί φίδια πού συμφωνοῦν ὅλοι σέ ἓνα πρᾶγμα: ὁ Θεός φταίει! Γιά τά πάντα! Γιά τήν ψευτιά μου, γιά τήν ἀδικία μου, γιά τούς φόνους μου, γιά τήν ἀρπαχτικότητα μου, γιά τίς δολοπλοκίες μου. Ὁ Θεός φταίει! Ὁ Θεός, βέβαια, δέν ὑπάρχει. Ὡστόσο ὅμως φταίει!

Φταίει γιά τά χάλια τῆς πατρίδας μας, γιά τήν αἰσχύρτητα καί τήν ἀνεντιμότητά μας. Φταίει γιά τίς σφαγές στό Κονγκό, στή Σομαλία, τή Νιγηρία καί λίγο–πολύ σ’ ὅλη τήν Ἀφρική. Φταίει γιά τούς πολέμους στό Ἀφγανιστάν, στό Ἰράκ, στό Ἰράν, στή Συρία, στήν Αἴγυπτο, στή Γάζα... Φταίει γιατί ἡ Ἀμερική θέλει νά πουλήσει ὅπλα κι ἡ Εὐρώπη νά λύσει τό οἰκονομικό της πρόβλημα ἀπομυζώντας τό αἷμα λαῶν. Φταίει, γιατί τό πανέμορφο μόριο διαστημικῆς σκόνης πού μᾶς δίνει ζωή τόσα χρόνια, πεθαίνει...

Τόν βρήκαμε τόν φταίχτη. Τήν αἰτία ὅλων τῶν κακῶν μας. Εἶναι ὁ Θεός!...

Τό παράξενο εἶναι ὅτι ὁ Θεός–πού γεννήθηκε σάν ἄνθρωπος καί μᾶς ἄφησε νά Τόν δοῦμε καί νά Τόν ψηλαφίσουμε γιά νά μὴν ἀμφιβάλλουμε ὅτι ὑπάρχει– δέν μᾶς εἶπε καί δέν μᾶς λέει: ἐσεῖς φταίτε. Θά μπορούσε καί νά τό πεῖ καί νά τό ἀποδείξει, ἀλλά δέν τό λέει. Δέν μᾶς κηρύσσει τόν ἴδιο πόλεμο πού Τοῦ ἔχουμε ἐμεῖς κηρύξει. Ἦρθε εἰρηνικός, γιά νά βροῦν τήν εἰρηνική πατρίδα τους οἱ ἄνθρωποι τῆς εἰρήνης. Ἦρθε ὁ μόνος ἀθῶος, σάν ἄλλος μονόκερος, γιά νά ἀναγνωρίσουν οἱ ἐλάχιστοι μονόκεροι, πού δέν μποροῦν νά βροῦν τόν ρόλο τους στήν ἀνθρώπινη κωμωδία, τόν “πρό Ἐωσφόρου” Πατριάρχη καί Βασιλέα τους.

Δέν ρώτησε ποίος φταίει. Περιμένει αὐτούς πού θά Τοῦ ποῦν: ἐγώ φταίω, κι ἄς εἶναι αὐτοί–ὅπως Ἐκεῖνος–οἱ μόνοι ἀθῶοι. Αὐτούς περιμένει –τούς ἐλάχιστους– καί σ’ αὐτούς ἀνήκει ἡ «ἐπί γῆς εἰρήνη». Γιατί αὐτοί μετατρέπουν τό δικό τους μικρό κομμάτι γῆς –ἐκεῖ πού πατοῦν, ἐκεῖ πού ζοῦν– σέ κομμάτι τῆς χαμένης «ποθεινῆς» πατρίδας, κι ὅχι κομμάτι τοῦ ἐλεεινοῦ κόσμου μας.

Καλό θά ἦταν, ὅλοι μας, σ’ ὅποιο στάδιο τῆς ζωῆς κι ἂν βρισκόμα-

στε, νά στήσουμε τόν ἑαυτό μας κι ὄχι τόν Θεό ἀπέναντί μας. Καί νά ποῦμε στόν ἑαυτό μας, ὄχι στόν Θεό, «ἐσύ φταῖς»! Γιατί ἐμεῖς φταῖμε! Γιά ὅλα! Ἀκόμα καί γιά τούς μακρινούς πολέμους πού, μπορεῖ νά τούς ξεκινοῦν ἄλλοι, ἐρήμην μας, ἀλλά πού θά τούς ξεκινούσαμε ἐμεῖς ἂν εἴμαστε στή θέση τους.

Καλό θά ἦταν νά στήσουμε τόν ἑαυτό μας καί νά τόν ἀναγκάσουμε νά διαλέξει ποιόν θεό προτιμάει, τόν θεό-ἥλιο, ἢ τόν Θεό-Λόγο; Νά διαλέξει τί θέλει νά γιορτάσει: τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἢ τό χειμερινό ἡλιοστάσιο; Κι ἀφοῦ διαλέξουμε, νά ἀρχίσουμε νά παίρνουμε τή ζωή μας λιγάκι στά σοβαρά...

Νινέττα Βολουδάκη

ninetta1.blogspot.com

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΑΣ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΩΝ

«Χριστός Γεννᾶται, δοξάσατε!
Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε!
Χριστός ἐπί γῆς, ὑψώθητε!»

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καί φέτος, τά παιδιά τοῦ **Νεανικοῦ** μας **Κέντρου** ἔχουν ἐτοιμάσει ἕνα πλούσιο Χριστουγεννιάτικο Πρόγραμμα μέ ὕμνους, τραγούδια, κάλαντα, ποιήματα, κείμενα, κλασσική μουσική κ.ἄ., προκειμένου ὅλοι μαζί νά ἐορτάσουμε τήν Γέννηση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄς ἀνταπροκριθοῦμε στήν πρόσκληση αὐτή, καί ἄς δώσουμε τό παρόν, τήν **Κυριακή 16 Δεκεμβρίου 2012** καί ὥρα **7 μ.μ.** στήν αἴθουσα **«ΔΕΛΦΟΙ»** τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν.

Ὁ Ὑπεύθυνος Νεότητος

π. Πασχάλης Γρίβας

Τί λογής σπόρους “φυτεύουν” στά παιδιά μας;

Πολλές καί μεγάλες εἶναι οἱ ἀπορίες πού γεννιοῦνται σέ κάποιον πού θά ἀσχοληθεῖ μέ τά μαθητικά βιβλία τῶν παιδιῶν μας. Δέν πίστευα ποτέ ὅτι θά γινόντουσαν αὐτά τά πράγματα καί μάλιστα ἀπό Ἑλλήνες ... “διανοούμενους” πού ἔχουν ἀναλάβει τό ἱερό λειτούργημα τῆς διαπαιδαγώγησης τῶν παιδιῶν μας.

Πρὶν λίγες ἡμέρες, ἐξετάζοντας τό παιδί μου στό μάθημα τῆς ἱστορίας Ε΄ δημοτικοῦ, κεφάλαιο περί διατάγματος Μεδιολάνων, σελ.30, ἔπεσε τό μάτι μου σέ μία εἰκόνα στό τέλος τοῦ κεφαλαίου, στήν ὁποία εἰκονίζονταν κάποιοι μέ μουσι νά κρατᾶνε δαυλούς καί σφυριά καί νά σπᾶνε ἀρχαῖα ἀγάλματα. Δίπλα στήν ἐν λόγω εἰκόνα ὑπῆρχε ἓνα ἀπόσπασμα ἀπό τήν ἐπιστολή τοῦ εἰδωλολάτρη φιλόσοφου Λιβάνιου πρὸς τόν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο, στήν ὁποία ἔγραφε ὅτι οἱ ὀπαδοί τῆς νέας θρησκείας (χριστιανοί) σπᾶνε τά ἱερά ἀγάλματα.

Καί διερωτῶμαι τό ἐξῆς: Τό παιδί πού βλέπει αὐτή τήν εἰκόνα καί διαβάξει δίπλα αὐτό τό κείμενο, δέν θά σχηματίσει μία ἄσχημη εἰκόνα γιά τούς χριστιανούς; Θά βρεθεῖ ἄραγε κάποιος δάσκαλος νά τοῦ ἐξηγήσει τούς λόγους γιά τούς ὁποίους κάποιοι χριστιανοί (σέ καμία περίπτωση ὅλοι) κατέφυγαν σέ τέτοιου εἴδους πράξεις; Ποίος γονιός θά ἀσχοληθεῖ νά βγάλει μέσα ἀπό τό παιδί του τούς βρωμοσπόρους πού διαρκῶς πετᾶνε στήν ἀκαλλιέργητη μά γόνιμη ψυχὴ του;

Καί, βεβαίως, τῇ στιγμῇ πού οἱ περισσότεροι, δυστυχῶς, δάσκαλοι μά καί γονεῖς, (καί αὐτό εἶναι τό τραγικότερο), μιλοῦν διαρκῶς καί μέ μεγάλη παρρησία γιά τά “ἐγκλήματα” τῶν χριστιανῶν κατὰ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅταν βλέπουν τέτοιες εἰκόνες σέ σχολικό βιβλίο, δέν θά εἶναι τροφή καί εὐκαιρία γιά νά μιλήσουν καί νά ... ‘διαφωτίσουν’ μέ αὐτές τίς ἀπόψεις τά παιδιά τους καί τά παιδιά μας;

Ποίος θά ἐξηγήσει στά παιδιά αὐτά, ὅτι ἔαν ἔρθω ἐγώ καί πάρω τόν πατέρα κάποιου καί ἀφοῦ δημόσια τόν βασανίσω σκληρά καί ἀπάνθρωπα, τόν θανατώσω, καί μετὰ κάνω τό ἴδιο μέ τήν μητέρα του καί τυχόν ἀδέλφια του καί παιδιά του, θά ἔχω μετὰ τήν ἀπαίτηση, ὅταν αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἐλευθερωθεῖ ἀπό τούς βασανιστές του, νά σεβαστεῖ τήν φωτογραφία μου στούς δρόμους; Καί προσέξτε, δέν κάνουν κακό στούς ἴδιους τούς εἰδωλολάτρες (πού αὐτό ἐπιβάλλει ἡ ἀνθρώπινη ἐκδίκηση), μά στά

εἰδωλα τῆς ψεύτικης θρησκείας, τὰ ὅποια ἔγιναν ἡ αἰτία νά ὀδηγηθοῦν οἱ εἰδωλολάτρες σέ τέτοια ἐγκλήματα.

Μπορεῖ ἐμεῖς σήμερα νά θαυμάζουμε τήν τέχνη καί τόν καλλιτέχνη βλέποντας τό ἄγαλμα π.χ. τοῦ Ἑρμῆ, ὅμως, ἐάν ἔρθουμε στή θέση αὐτοῦ πού οἱ γονεῖς του ἤ τὰ ἀδέλφια τοῦ μαρτύρησαν σέ δημόσια θέα καί θανατώθηκαν ἀπάνθρωπα καί ἀτιμωτικά ἐπειδή ἀρνήθηκαν νά προσφέρουν θυσία στό ἄγαλμα τοῦ Ἑρμῆ, τότε, ΤΟ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ. Καί, βεβαίως, οἱ ἐλάχιστες παρεκτροπές σέ βάρος εἰδωλολατρῶν ἀπό μέρους κάποιων λίγων χριστιανῶν, οὐδέποτε ἐπιβραβεύθηκαν ἢ ἐπικροτήθηκαν ἀπό τήν Ἐκκλησία μας.

Σπᾶνε τὰ ἀγάλματα-εἰδωλα πού θυμίζουν τήν ψεύτικη θρησκεία, ἡ ὁποία παραπλάνησε καί ὀδήγησε ἕναν ὁλόκληρο λαό στήν τήρηση κι ἐπιβολή μιᾶς σκληρῆς κι ἀπάνθρωπης εἰδωλολατρίας. Καί ἐάν κάποιοι ἔφτασαν στό σημεῖο νά φερθοῦν μέ μανία στά εἰδωλα-καλλιτεχνήματα, εἶχαν ὅλους τούς παραπάνω λόγους νά τό κάνουν.

Νά ἀναφερθοῦμε τώρα καί στό βιβλίο τῆς ἱστορίας τῆς ΣΤ' δημοτικοῦ, στό ὁποῖο δέν ὑπάρχει πουθενά τό ἐλληνικό μικρό γράμμα ζῆτα (ζ); Ναί, ναί καλά τό διαβάσατε. Σέ ὁλόκληρο τό βιβλίο, ὅπου χρησιμοποιεῖται μικρό ζῆτα, τό γράφουν μέ τό ἀγγλικό (z) καί ὄχι μέ τό ἐλληνικό (ζ).

Καί νά ἀναφέρουμε τὰ βιβλία γλώσσας τῆς Ε' δημοτικοῦ, ἀπ' τὰ τετράδια ἐργασιῶν τῶν ὁποίων λείπουν ἡ ἐνότητα 3 (28η Ὀκτωβρίου), ἡ ἐνότητα 8 (ἐορτή τῶν Χριστουγέννων), ἡ ἐνότητα 12 (ἐπέτειος τῆς 25ης Μαρτίου) καί ἡ ἐνότητα 14 (τό Ἅγιον καί Ὁρθόδοξο Πάσχα μας)!!!

Θά μοῦ πεῖτε, τώρα, ὅτι μπορεῖ οἱ παραπάνω ἐνότητες νά μήν ὑπάρχουν στό τετράδιο ἐργασιῶν, ἀλλά ὑπάρχουν στό βιβλίο τῆς γλώσσας, ὁπότε γιατί αὐτή ἡ δυσαρέσκεια; Ναί, ὑπάρχουν, ἀλλά εἶναι δυνατόν νά μήν ὑπάρχουν ἐργασίες ἐπάνω στίς ἐνότητες; Μέσα ἀπό τίς ἐργασίες συγκρατεῖ τό παιδί ὀνόματα, γεγονότα ἀλλά καί νοήματα. Εἶναι, δηλαδή, ἀνάξια ἐργασιῶν τὰ κεφάλαια αὐτά; Καί ἀφοῦ δέν ὑπάρχουν ἐργασίες, ποιός ὁ λόγος νά μείνει καί νά ἐπιμείνει ὁ δάσκαλος σέ αὐτά τὰ κεφάλαια; Βέβαια, στήν ἐνότητα περί ἐξωγήϊνων, ἀσκήσεις κι ἐργασίες ὑπάρχουν! Καί, μάλιστα, κάποιες ἀπό αὐτές ἐντυπώνουν ἀχνά στό μυαλό τοῦ μαθητῆ, μέσα ἀπό συντακτικές ἀσκήσεις, ὅτι οἱ ἐξωγήϊνοι ὑπάρχουν!

Καί νά μήν ἀναφέρουμε τήν ὑπουλα κεκαλυμμένη διαστρέβλωση τῶν ἐπτά φωνηέντων στή γραμματική τῆς Ε' καί Στ' δημοτικοῦ, ὅπου ἐμμέσως –πλήν σαφῶς– τὰ φωνήεντα τὰ μείωσαν σέ τέσσερα καί τὰ κάνουν πέντε

συμπεριλαμβάνοντας σέ αὐτά καί τόν δίφθογγο <ου>.

Δηλαδή, ἀπό τή μία γίνεται μία ὕπουλη καί καλά μεθοδευμένη διαστρέβλωση καί ἀμαύρωση τοῦ χριστιανισμοῦ στόν ροῦ τῆς ἱστορίας μας καί ἀπό τήν ἄλλη μία τό ἴδιο ὁμορφα μεθοδευμένη ἀλλοίωση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας. Βλέπετε πρέπει σιγά-σιγά τά παιδιά μας νά συνηθίζουν στή νέα γλώσσα τήν ὁποία θέλουν νά μᾶς ἐπιβάλλουν. Πρέπει νά μάθουν νά γράφουν μέ τά ἄθλια νοητικά ὀρنيθοσκαλίσματα μιᾶς γλώσσας πανάθλιας καί πάμφτωχης, τῆς ὁποίας ὁ σκοπός μόνο ἡ ἐξάσκηση καί καλλιέργεια τοῦ μυαλοῦ δέν θά εἶναι. Διότι ἄλλο νά γράφει ἓνας ἄνθρωπος κάνοντας συνεχῶς μέ τό μυαλό του ἐπεξεργασία στήν κάθε λέξη, τί φωνῆεν θά βάλει, τί τόνο, τί πνεῦμα καί γιατί, καί ἄλλο νά γράφει ὅπως θέλει, βάζοντας ὅ,τι θέλει, χωρίς κανόνες καί χωρίς τάξη.

Ὅλα αὐτά δέ δείχνουν τίποτε ἄλλο ἀπό τό ὅτι ἡ Ἑλληνορθοδοξία μας βάλλεται ἀπό παντοῦ. Βρισκόμαστε σέ πόλεμο, καί σέ λίγο θά τελοῦμε ὑπό φανερό κι ἀπροκάλυπτο διωγμό.

Ἀδελφοί-γονεῖς προσέξτε καί φυλάξτε τά παιδιά σας! Πεῖτε τους γιά τούς παπποῦδες τους, πού ἔζησαν καί εἶδαν ἰδίους ὄμμασι τήν Ἑλληνική **ἱστορία νά γράφεται**. Μιλήστε τους γιά τούς ἥρωες προγόνους τους καί γεμίστε τήν ψυχή τους ἀπό ὑπερηφάνεια γιά τήν Ἑλληνορθοδοξία μας. Βοηθήστε τα νά κατανοήσουν τόν πλοῦτο τῆς γλώσσας μας καί νά γυρίσουν **αὐτά τά ἴδια τά παιδιά μας** μέ παρρησία τήν πλάτη στίς κατάπτυστες καί ξενόφερτες ἀηδίες καί χαζομάρες.

Ἀδελφοί-δάσκαλοι, σᾶς ἐμπιστευόμαστε τά παιδιά μας, δηλαδή ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουμε. Σᾶς ἱκετεύουμε, ἐλᾶτε στά συγκαλά σας, γυρίστε στίς ρίζες μας καί μορφῶστε τά παιδιά μας μέ τά ἀληθινά γράμματα τῆς Παράδοσης, τῆς ἱστορίας καί τῆς Πίστης μας.

Ἄς κοιταχτοῦμε λίγο μεταξύ μας, νά δοῦμε τόν ἀδελφό Ρωμιό στό πρόσωπο τοῦ ἄλλου. Ἐπιτέλους, ἄς καταλάβουμε ὅτι καταντήσαμε σέ αὐτό τό χάλι, ἐπειδή ξεχάσαμε ὅτι εἴμαστε Ἑλληνες Ὀρθόδοξοι, ἀπόγονοι τῶν Βυζαντινῶν Ρωμιῶν καί συνεχιστές τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ ἡρωϊκοῦ '21.

Πῶς γίνεται πάντα ἐμεῖς οἱ Ἑλληνες νά ξεχνᾶμε καί συνεχῶς νά προδίδουμε; Εἴθε νά μᾶς φωτίσει ὁ Θεός γιά νά βροῦμε καί πάλι τό δρόμο μας.

Μυρίλλας Αναστάσιος

ΜΝΗΜΗ π. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Έλαβαμε από τόν κατά σάρκα αδελφό του π. Έπιφανίου Θεοδωρούπουλου, τόν σεβαστό καί αγαπητό μας κ. Πολυνείκην Θεοδωρόπουλον αφηγηματική περιγραφή πτυχών τῆς ἁγίας ψυχῆς τοῦ αἰοδήμου Γέροντος, γιά τήν 23η ἐπέτειο τῆς ἐκδημίας του. Τοῦ εἴμεθα εὐγνώμονες.

Ἀθήνα, 15-11-2012

Σεβαστέ μας π. Βασίλειε τήν εὐχή σας.

Φιλοῦμε τό χέρι σας.

Σᾶς ἀποστέλω ἓνα κείμενο πού ἀναγνώστηκε στήν Τράπεζα τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροιζῆνος, μέ τήν εὐκαιρία τοῦ Μνημοσύνου γιά τά 23 ἔτη ἀπό τήν κοίμηση τοῦ ἀειμνήστου π. Έπιφανίου.

Μέ αἰσθήματα σεβασμοῦ καί ἀδελφικῆς ἀγάπης,

Πολυνείκης Θεοδωρόπουλος

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Σεβαστοί Πατέρες καί Ἀγαπητοί Ἀδελφοί, θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά παρουσιάσω στήν ἀγάπη σας μία ἐξομολογητική κατάθεση ψυχῆς, σχετική μέ τή συμπεριφορά τοῦ π. Έπιφανίου στούς κατά σάρκα συγγενεῖς του.

Ζῶντας γιά πάρα πολλά χρόνια πλησίον τοῦ π. Έπιφανίου –ἀρκετά ἀπό τά ὅποια συγκατοικούσαμε– καί γνωρίζοντας καί ἀρκετούς ἀγάμους κληρικούς, μέ τούς ὁποίους συνδεόταν ὁ ἴδιος, διαπίστωσα –προκαταβο-

λικά ζητῶ συγγνώμη ἂν ἡ διαπίστωσή μου εἶναι ἐσφαλμένη– ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες ἀγάμων κληρικῶν, πού ζοῦν κι ἐργάζονται στόν κόσμο, μέ διαφορετική μεταχείριση, ἡ κάθε μία ἀπ' αὐτές, στίς κατά σάρκα οἰκογένειες τους.

1η Κατηγορία: Σ' αὐτήν ἀνήκουν οἱ ἄγαμοι κληρικοί πού εἶναι ἀπο-

κλειστικά αφοσιωμένοι στό πνευματικό έργο τους, καί οί κατά σάρκα συγγενείς τους, αποτελούν γι' αυτούς «κάτι δευτερεύον».

2η Κατηγορία: Στή συγκεκριμένη κατηγορία ανήκουν αυτοί πού στήν καρδιά τους τήν πρώτη θέση έχουν οί σαρκικοί συγγενείς τους, καί «παραμελούν» τό πνευματικό έργο τους, καί

3η Κατηγορία: Σ' αυτήν ανήκουν οί άγαμοί κληρικοί πού προτάσσουν τό πνευματικό έργο τους, χωρίς όμως ν' απομακρύνονται από τούς συγγενείς τους. Μέ θαυμαστή ίσορροπία κινούνται μεταξύ τής πνευματικής καί κατά σάρκα οίκογενείας τους, έχοντας όμως τό πνευματικό τους έργο στό κέντρο τοῦ ενδιαφέροντός τους.

Ο π. Έπιφάνιος ανήκε στήν τρίτη κατηγορία. Σέ όλη του τή ζωή ήταν ό άνθρωπος πού άσφυκτιούσε μέ τά άκρα, ένw αντιθέτως ή ψυχή του εύφραινόταν «περπατώντας» στή μέση όδό, τή Βασιλική κατά τούς πατέρες.

Ο π. Έπιφάνιος καί σ' αυτή τήν περίπτωση πέτυχε, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ν' αποφύγει τά άκρα καί νά συνθέσει τά διεστῶτα: Απέφυγε τόσο τή συναισθηματική προσκόλληση στους κατά σάρκα συγγενείς του, ή όποία θά ζημίωνε τό πνευματικό του έργο, όσο καί τήν ψυχρότητα πρós αυτούς, ή όποία θά τούς τραυμάτιζε ψυχικῶς. Παράλληλα έπεδίωξε καί πέτυχε νά ανήκει πρωτίστως στήν έν Χριστῷ πνευματική του οίκογένεια, χωρίς όμως νά άγνοεί καί τήν κατά σάρκα οίκογένεια. Είμαι γνωστός ό ισχυρός σύνδεσμος τοῦ π. Έπιφανίου μέ τήν πνευματική του οίκογένεια, αλλά δέν είναι εύρέως γνωστή ή παράλληλη –διακριτική πάντα– αφοσίωσή του στήν κατά σάρκα οίκογένειά του. Δέν υπήρξε γεγονός εύχάριστο ή δυσάρεστο στίς οίκογενείές μας (γέννηση, βάπτισμα, γάμος, κηδεία, μνημόσυνο, δοκιμασία κλπ.), από τό όποιο νά άπουσίασε ό π. Έπιφάνιος. Αεικίνητος, χωρίς νά έγκαταλείπει οὔτε στό έλάχιστο τήν πνευματική του έργασία, στήν όποία αφοσιωνόταν ψυχῇ τε καί σώματι τίς περισσότερες ώρες τής ήμέρας του, θυσιάζοντας άγόγγυστα, καί παρά τίς σωματικές του ασθένειες, ακόμα καί αυτό τόν άπαραίτητο χρόνο τοῦ φαγητοῦ (συνήθως έτρωγε τηλεφωνῶντας) ή τοῦ ὕπνου (κατά κανόνα σχεδόν άγρυπνος) έβρισκε τρόπο, ώστε νά έξοικονομεί έλάχιστο χρόνο γιά νά πραγματοποιεί, κατά τίς περιστάσεις, σύντομες έπισκέψεις στά σπίτια μας ή νά μᾶς στέλνει ένα γραπτό μήνυμα ή νά επικοινωνεί μαζί μας τηλεφωνικά. Θεωρούσε τήν πνευματική του συμπάρασταση καί πρós τούς κατά σάρκα συγγενείς του χριστιανικό χρέος, γιά τό όποιο προσπαθοῦσε πάντοτε νά είναι συνεπής καί ακριβής.

Άν καί από πλευρᾶς πνευματικής συγκροτήσεως τόν χώριζε από τούς κατά σάρκα οίκείους του τεράστια διαφορά, ποτέ δέ μᾶς αντιμετώπισε «άφ' ύψηλοῦ», αλλά κατά τίς συζητήσεις μας άκουγε ταπει-

νά καί λάμβανε σοβαρά ὑπ' ὄψη του τή γνώμη καί τοῦ νεωτέρου ἀπό ἐμᾶς, συμπεριφερόμενος ὡς ἴσος πρὸς ἴσους. Εἶχε τή διάκριση νά σέβεται τίς ἀπόψεις μας, ἀκόμη καί ὅταν αὐτές ἦταν λανθασμένες, ἐπειδὴ σεβόταν βαθιά τήν ἐλευθερία ἐκφράσεως κάθε ἀνθρώπου.

Ἦταν εὖστοχος στίς ἀπαντήσεις του, ἀποφεύγοντας τίς περιττές φράσεις, περιεκτικός, ἐτοιμόλογος, καί παρ' ὅλα αὐτά συνήθως σιωπηλός, προτιμώντας νά μὴ μιλάει, ἐάν προηγουμένως δέν τοῦ ἀπευθύνουμε κάποια ἐρώτηση. Ἀντίστοιχα, ὁ π. Ἐπιφάνιος πέτυχε νά μεταδώσει καί σ' ἐμᾶς τήν πεποίθησή ὅτι δέν ἀνήκουμε ἀποκλειστικά στήν κατά σάρκα οἰκογένειά μας, ἀλλά ὅτι ἀνήκουμε ταυτόχρονα καί στή δική του μεγάλη πνευματική οἰκογένεια.

Ἀγαποῦσε μέ τήν καρδιά του ὅλους μας (ἂν καί προσπαθοῦσε –συνήθως ἀνεπιτυχῶς– νά τό ἀποκρύπτει) καί σεβόταν τούς μεγαλύτερους στήν ἡλικία. Ἀπολαυστική ἦταν ἡ σκηνή τῶν συναντήσεών του μέ τόν κατά σάρκα πατέρα μας: Ὁ πατέρας προσπαθοῦσε ν' ἀσπασθεῖ τό χέρι τοῦ υἱοῦ του, ὡς πνευματικοῦ πατρός, καί ὁ υἱός τό χέρι τοῦ πατέρα μας, ὡς σαρκικός υἱός.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Σεβαστοί Πατέρες καί Ἀγαπητοί Ἀδελφοί,

Στά ἐξῆντα τέσσερα χρόνια τῆς ζωῆς μου ἔχω δεχθεῖ πολλές εὐεργεσίες ἀπό τό Θεό μας, ὅπως, τό ὅτι μέ γέννησαν καλοί κι εὐλαβεῖς γονεῖς, ὅτι εἶχα γιά χρόνια ὡς φύλακα ἄγγελό μου τή μακαριστή θεία Ἀλεξάνδρα, ἀναγνώριση καί καταξίωση στόν ἐπαγγελματικό μου χῶρο, ὅτι παντρεύτηκα μία ἐκλεκτή σύζυγο, ὅτι ἀποκτήσαμε δύο ὑπέρροχα παιδιά, ἀλλά μία μεγάλη καί σπουδαία χάρη καί ἀγαθοεργία πού δέχθηκα ἀπό τόν Κύριό μας εἶναι τό ὅτι γιά ἐννέα μῆνες παρέμεινα στήν ἴδια μήτρα ὅπου πρὶν δεκαοκτῶ χρόνια εἶχε παραμείνει ὁ μακαριστός π. Ἐπιφάνιος καί ἀκόμη ὅτι θήλασα γιά μῆνες τούς ἴδιους μαστούς τῆς μακαρίτισσας μητέρας μας, πού παλαιότερα εἶχε θηλάσει ὁ π. Ἐπιφάνιος.

Ἐξομολογητικά, θά ἤθελα νά καταθέσω στήν ἀγάπη σας πῶς ὅ,τι καλό στοιχεῖο τοῦ χαρακτήρα μου ὀφείλεται πρῶτα στόν Κύριό μας, ἀλλά καί στόν π. Ἐπιφάνιο, λόγω τῆς παραμονῆς μου γιά πάρα πολλά χρόνια κοντά του, πού μέ τό ὀλόφωτο παράδειγμά του ἄσκησε θετική ἐπίδραση ἐπάνω μου.

Κλείνοντας, ἐπαναλαμβάνω κάτι πού εἶπα μεγαλοφώνως τήν ὥρα τῆς ταφῆς του στό Ἱερό Ἠσυχαστήριό τῆς Κεχαριτωμένης Θεοτόκου: **«Εὐχαριστοῦμε τό Θεό πού γεννήθηκες στήν οἰκογένεια μας ἀείμνηστε π. Ἐπιφάνιε»!** Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά καί ζητῶ συγγνώμη ἂν σᾶς κούρασα.

Πολυνείκης Θεοδωρόπουλος

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ὁ πανάγιος Νικόλαος, ὅπως τόν ἀποκαλεῖ ἡ Ὑμνολογία τῆς ἑορτῆς του, θά ἑορτασθῇ καί φέτος σίς **6 Δεκεμβρίου** στήν Ἑνορία μας.

Ὁ Ἱ. Ναός μας ἔχει ὡς ἀνεκτίμητο θησαυρό ἓνα τεμάχιο τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ ἁγίου Νικολάου, δωρηθέν ἀπό τό Μιλᾶνο τῆς Ἰταλίας.

Τά περί τῆς προελεύσεως καί τῆς ἐλεύσεως στόν Ναό μας τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου περιγράφονται λεπτομερῶς σιό ὑπ' ἀριθ. 17 τεῦχος τοῦ

περιοδικού μας.

Ἡ Ἱερά Λειψανοθήκη τοῦ ἁγίου Νικολάου ἔχει ἐναποτεθεῖ σέ περίτεχνη ἱερά προσθήκη, πλησίον τοῦ τέμπλου καί δεξιά τῆς Εἰκόνης τοῦ ἁγίου μας καί εἶναι πόλος ἑλξεως τῶν ἐνοριτῶν μας, ἀλλά καί τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἄλλων περιοχῶν.

Τό Πρόγραμμα τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου

Τό ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης, **5ης Δεκεμβρίου**, στίς **6³⁰ μ.μ.** θά ἀρχίσῃ ὁ ἑορτασμός μέ Πανηγυρικό Ἀρχιερατικό Ἑσπερινό καί Ἀρτοκλασία, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Θεοδωρήτου.

Τό ἴδιο βράδυ, **9⁰⁰ μ.μ.** ἕως **1¹⁵ τό πρωῒ**, θά τελεσθῇ Ἀγρυπνία, ἡ ὁποία θά περιλαμβάνῃ Ἑσπερινό, Ὅρθρο καί Θ. Λειτουργία.

Τό πρωῒ τῆς Πέμπτης, **6ης Δεκεμβρίου**, ὥρα **7 π.μ.**, θά ἀρχίσῃ ὁ Ὅρθρος καί ἐν συνεχείᾳ θά γίνῃ Ἀρτοκλασία καί ἡ Θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Θεοδωρήτου.

Τό **ἀπόγευμα**, στίς **5 μ.μ.** θά γίνῃ ἡ Λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης καί τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νικολάου, μέ τή συνοδεία τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καί ἐν συνεχείᾳ θά τελεσθῇ ὁ Ἑσπερινός τῆς 7ης τοῦ μηνός (συμπαλλομένων καί τῶν ὕμνων τῆς Ἀποδόσεως τῆς Ἑορτῆς) καί ἡ Παράκλησις τοῦ Ἁγίου.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Τήν **παραμονή τῆς Πρωτοχρονιάς** τό βράδυ, ἀπό τίς **9 μ.μ.** ἕως τίς **1¹⁵ τό πρωῒ**, θά τελεσθῇ Ἀγρυπνία στόν Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τήν Ἀγρυπνία αὕτη καθιερώσαμε στόν Ναό μας ἀπό τό 1980, γιατί μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νά ὑποδεχθοῦμε μέ τόν οὐσιαστικώτερο τρόπο τόν καινούργιο χρόνο. Μέσα στή Θ. Λειτουργία! Στήν Ἀγρυπνία τῆς Πρωτοχρονιάς εὐλογοῦμε καί τίς προσφερόμενες Βασιλόπιτες.

Τό πρωῒ τῆς Πρωτοχρονιάς θά τελεσθῇ καί πάλι Θ. Λειτουργία καί θά εὐλογηθοῦν Βασιλόπιτες γιά νά δοθοῦν ὡς εὐλογία στούς πιστούς, μαζί μέ ἡμερολόγιο τοῦ Ναοῦ μας.

Ὅσοι εὔρουν στίς Βασιλόπιτες νόμισμα, θά λαμβάνουν ἀπό ἐμᾶς καί ἐπίχρυσο ἀσημένιο εἰκόνισμα.

“Έχει, τελικά, καταλυθεί τό Σύνταγμα στή Χώρα μας

Μέ τήν ψήφιση τοῦ Ν. 4093/2012 (Ἐγκριση μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικῆς στρατηγικῆς 2013 – 2016) ἡ ἀλλήλως τοῦ μνημονίου ΙΙΙ, ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, μέ τρόπο ὠμό, ἀπροκάλυπτο καί προκλητικό, παραβίασε, ὅπως καί μέ τήν ψήφιση τῶν ἄλλων δύο μνημονίων, τό Σύνταγμα, τόν ὑπέρτατο θεμελιώδη νόμο μιᾶς πολιτείας, πού ρυθμίζει τή συνολικὴ κοινωνική, πολιτική, οἰκονομικὴ ζωὴ καί ἔννομη τάξη. Γιά πρώτη φορά, ὅμως, τό Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο, παρά τό γεγονός ὅτι οἱ ὀλομέλειες δύο ἐκ τῶν τριῶν Ἀνωτάτων Δικαστηρίων τῆς Χώρας, τοῦ Ἀρείου Πάγου καί τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, γνωμοδότησαν ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ μνημονίου εἶναι ἀντισυνταγματικές, ἀποφάσισε ἀναλγῆτως νά ἀσελήψει γιὰ ἄλλη μία φορά εἰς βάρος τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Χώρας καί κατ’ οὐσίᾳ εἰς βάρος αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ Δημοκρατικοῦ μας Πολιτεύματος.

Δέν νομίζω ὅτι θά πρέπει νά ὑπάρχει ἀνάλογη ἱστορικὴ περίοδος σὺν παρελθόν, ἰδίως τῆς νεότερης Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, κατὰ τὴν ὁποία μία Κυβέρνηση ἐνδεδυμένη πλήρως τὸν μανδύα τῆς συγγνοῦς κοινοβουλευτικῆς δικτατορίας, σχεδίασε καί ὑλοποίησε τόσα ἀντικοινωνικά, ἀντιοικονομικά καί ἀντιδημοκρατικά μέτρα, ὅσα οἱ κυβερνήσεις τῶν τελευταίων τριῶν τουλάχιστον ἐτῶν. Καί θά ἀποτελεῖ ἡ ἱστορικὴ περίοδος αὐτὴ ἑσπεῖον ὄνειδος γιὰ ὅλους ἐκείνους πού συμμετεῖχαν σὺν ἀνοσιούργημα τῆς κοινωνικῆς ἀναλγησίας καί τοῦ Δημοκρατικοῦ ἐμπαιγμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Οἱ ἐπαναλαμβανόμενες καί ἐκτεταμένες παρεμβάσεις τῆς πολιτείας μέ διαρκῆ νομοθετικὰ μέτρα, οἱ ὁποῖες ἐπέφεραν τὴν ἀποσταθεροποίηση τῶν ἐργασιακῶν σχέσεων, οἱ διαδοχικὲς, ἀπάνθρωπες καί μόνιμες μειώσεις μισθῶν μονομερῶς ἀπὸ τό κράτος σὺν δημόσιο, εὐρύτερο δημόσιο καί τὸν ἰδιωτικὸ τομέα, κατὰ παράβαση τῶν ὅρων τῶν ἰσχυόντων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ἀλλεπάλληλες φορολογικὲς ἐπιδρομὲς κατὰ τῶν ἐναπομεινάντων ἰσχυῶν ἕως ἀνύπαρκτων εἰσοδημάτων ἔχουν κυριολεκτικὰ ἐπιφέρει βαρύτατο πλῆγμα κατὰ τοῦ Συντάγματός μας, τό ὁποῖο τό ἔχουν μετατρέψει κυριολεκτικὰ σὲ κουρελόχαρτο. Ἀποτελεῖ, λοιπόν, κοινὸ τόπο ὅτι οἱ θεμελιώδεις συνταγματικὲς ἐπιταγὲς τῆς λαϊκῆς

κυριαρχίας, τοῦ κράτους δικαίου, τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καί τῶν κοινωνικῶν δικαιωμάτων ἔχουν ἀκυρωθεῖ ὄχι μόνο στά λόγια, ἀλλά δυστυχῶς καί στήν πράξη.

Ποιός νουνεχῆς ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἰσχυρισεῖ ὅτι δέν ἔχει καταλυθεῖ τό ἄρθρο 1 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος πού ὁρίζει ὅτι: «**θεμέλιο τοῦ πολιτεύματος εἶναι ἡ λαϊκή κυριαρχία**», ὅταν θέμελιο τοῦ πολιτεύματος δέν εἶναι ἡ λαϊκή κυριαρχία, ἀλλά ἡ τρόϊκα καί οἱ ἀπαιτήσεις τῶν δανειστών; Ποιός ἐκέφρων Ἑλλήν πολίτης μπορεῖ νά ἰσχυρισεῖ ὅτι δέν ἔχει καταλυθεῖ τό ἄρθρο 2 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος πού ὁρίζει ὅτι: «**ὁ σεβασμός καί ἡ προστασία τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦν τήν πρωταρχική ὑποχρέωση τῆς Πολιτείας**» ὅταν καθημερινά ἡ ἀνθρώπινη ἀξία ἐξευτελίζεται καί χιλιάδες ἄνθρωποι ἐξωθοῦνται στήν αὐτοκτονία; Ποιός ἀμερόληπτος ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἰσχυρισεῖ ὅτι δέν ἔχει καταλυθεῖ τό ἄρθρο 4 παρ. 5 τοῦ Συντάγματος πού ὁρίζει ὅτι: «**οἱ Ἕλληνες πολῖτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στά δημόσια βάρη, ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις τους**», ὅταν τά μόνιμα ὑποζύγια τῆς φορολογίας εἶναι συνεχῶς οἱ μισθωτοί καί οἱ συνταξιούχοι;

Ποιός Ἕλληνας μπορεῖ νά πιστέψει ὅτι δέν ἔχει ἀκυρωθεῖ στήν πράξη τό ἄρθρο 21 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος πού ὁρίζει ὅτι: «**ἡ οἰκογένεια, ὡς θέμελιο τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ Ἔθνους, καθῶς καί ὁ γάμος, ἡ μητρότητα καί ἡ παιδική ἡλικία τελοῦν ὑπό τήν προστασία τοῦ Κράτους**», ὅταν βάσει τοῦ νέου φορολογικοῦ νομοσχεδίου, καί γιά πρώτη φορά, οἱ ἔγγαμοι μέ παιδιά καλοῦνται νά πληρώσουν ἀναλογικά περισσότερους φόρους ἀπό τοὺς ἀγάμους καί τοὺς ἐγγάμους χωρίς παιδιά; Ποιός πολίτης αὐτῆς τῆς Χώρας μπορεῖ νά πιστέψει ὅτι δέν ἔχει ἀκυρωθεῖ στήν πράξη τό ἄρθρο 22 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος πού ὁρίζει ὅτι: «**ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ δικαίωμα πού προστατεύεται ἀπό τό Κράτος, πού μεριμνᾷ γιά τήν δημιουργία συνθηκῶν ἀπασχόλησης ὅλων τῶν πολιτῶν, καί γιά τήν ἠθική καί ὑλική ἐξύψωση τοῦ ἐργαζόμενου ἀγροτικοῦ καί ἀστικοῦ πληθυσμοῦ**», ὅταν τά μνημονιακά ἐργασιακά μέτρα κρίθηκαν παράνομα ἀπό τήν Διεθνῆ Ὁργάνωση Ἐργασίας;

Ἀλήθεια, μετὰ ἀπό τά ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ποιός ἀπό μᾶς πιστεύει ὅτι ἀνήκει σέ μιὰ εὐνομούμενη Δημοκρατία; Ποιός ἀπό μᾶς πιστεύει ὅτι δέν ἔχουν ποδοπατηθεῖ οἱ Ἑλληνοχριστιανικές καταβολές καί ἀξίες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ; Ποιός ἀπό μᾶς μπορεῖ νά ὑποστηρίξει ὅτι δέν ἔχει μετατραπεῖ ἡ Χώρα σέ ἓνα προτεκτοράτο καί δέν ἔχει καταλυθεῖ ἡ λαϊκή κυριαρχία καί ἡ κοινωνική συνοχή, τό θέμελιο καί ἡ πεμπουσία τοῦ

Δημοκρατικού μας πολιτεύματος;

Στή зоφeρή ατμόσφαιρα καί πραγματικότητα πού βιώνει σήμερα ή πατρίδα μας κυριαρχεί ή θλίψη καί ή απόγνωση καί άκούγεται σάν κενό γράμμα ή έπιταγή τής παρ. 2 τοῦ άκροτελεύτιου άρθρου τοῦ Συντάγματος πού όρίζει ότι: «ό σεβασμός στό Σύνταγμα καί τούς νόμους πού συμφωνοῦν μέ αυτό καί ή άφοσίωση στήν Πατρίδα καί τήν Δημοκρατία άποτελοῦν θεμελιώδη υποχρέωση όλων τών Έλλήνων». Στήν πατρίδα μας θά πρέπει, έπιτέλους, ό λαός νά πάρει τίς τύχες στά χέρια του καί νά άποκαταστήσει τή διασαλευθεΐσα συνταγματική τάξη καί νομιμότητα. Αυτό άλλωστε δέν έπιτάσσει καί ή παρ. 4 τοῦ άρθρου 120 τοῦ Συντάγματος πού όρίζει ότι: «ή τήρηση τοῦ Συντάγματος έπαφίεται στόν πατριωτισμό τών Έλλήνων, πού δικαιοῦνται καί υποχρεοῦνται νά άντιστέκονται μέ κάθε μέσο έναντίον όποιοιδήποτε έπιχειρεΐ νά τό καταλύσει μέ τή βία»;

Μήπως, λοιπόν, στό κατῶφλι τής νέας χρονιάς, δέν είναι οὔτε οὔτο-πικό, οὔτε άνεδαφικό νά συσπειρωθοῦμε όλοι οί τακτικά έκκλησιαζόμε-νοι καί νά άπαρτίσουμε μιá δική μας πολιτική Παράταξη γιά μιá εΐρηνική έπανάσταση; Μήπως; Καλή χρονιά!

Ίωάννης Χαράλάμης
Οίκονομολόγος

«ΑΠΟ ΜΙΚΡΟ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΛΟ ΜΑΘΑΙΝΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ...»

Συμβαίνει αρκετές φορές, κατά τίς ὥρες γραφείου, πού ό ιερέας δέχεται τούς πιστούς γιά καθημερινά ζητήματα, νά άκούσεις ιστορίες ζωής όχι μόνο ταραχώδεις, άπίστευτες, αλλά κάποιες φορές καί προσχηματικές καί άληθοφανείς.

Αυτό μοῦ συνέβη προχθές, όταν κάποιος ήλικιωμένος, πού έδειχνε μάλλον ρακοσυλλέκτης, μέ παρακάλεσε νά τόν δεχθῶ. Ήμουν έτοιμος νά τοῦ δώσω μιá μικρή χρηματική ενίσχυση καί νά τόν κατευοδόσω. Μάντεψε, μάλλον, τήν πρόθεσή μου καί μοῦ τόνισε άμέσως: «Θέλω άπλῶς νά μέ άκούσετε καί νά ποῦμε δύο λόγια!» Δέν είχα λοιπόν άλλη λύση. Τόν παρότρυνα νά καθίσει σέ κάποια καρέκλα τοῦ Γραφείου.

Αυτός κάθισε και άνασηκώθηκε δύο τρεις φορές, σάν νά έψαχνε τήν κατάλληλη στάση. Όταν τελείωσε και βρήκε τήν άνεσή του, άρχισε άμέσως:

«Είμαι Έλληνας πολίτης, μέ λένε Σ.... Είμαι άπόφοιτος Πανεπιστημίου και δούλευα επί 35 χρόνια ως ... ό,τιδήποτε. Δέν κέρδιζα πολλά, αλλά μέ τόν μισθό μου μπορούσα νά συντηρηθώ τόσο εγώ, αλλά και νά βοηθήσω τούς δικούς μου. Άρρώστησα, όμως, σοβαρά και παρ' όλη τήν ασφάλειά μου, έπρεπε νά ξοδέψω στά νοσοκομεία όλα τά άποθέματά μου. Γιατί; Πολύ άπλā. Ό κάθε ιατρός περίμενε κάποιο «σημαντικό» –και μέ τίς δύο έννοιες, δηλαδή, ούσιαστικό και άξιόλογο – δώρο, όχι για νά μέ εισαγάγει στό νοσοκομείο –πρός Θεοῦ!– αλλά για νά μέ προγραμμάτισει συντομότερα για τό χειρουργείο.

Οί περισσότερες νοσοκόμες δούλευαν τά πρωινά, για νά συνοδεύουν τούς γιατρούς στίς πρωινές επισκέψεις τους. Δέν είχε όμως καμμία χρόνο για τούς άσθενείς, εάν πρωτα δέ τήν «εὐλογοῦσαν» μέ κάποιο μικρό δωράκι. Τά άπογεύματα έμειναν δύο τρεις νοσοκόμες για νά φροντίζουν 30-40 άσθενείς!!! Αυτές τί νά πρωτοπρολάβουν; Πάντως, και μέ τόν τρόπο αυτό, ήμουν καλύτερα άπό τό νά έμενα μόνος στό σπίτι, ή νά πλήρωνα αρκετά κάποιον ή κάποια για νά μέ φροντίζει.

Σήμερα είμαι μόνος και συνταξιούχος. Φθάνει όμως μιά σύνταξη, πού όλο και σμικρύνεται, όπως τό κρέας, όταν ψήνεται στήν κατσαρόλα; Διότι οί ασφάλειες δέν καλύπτουν σχεδόν τίποτα! Κάθε μήνα τά φάρμακά μου στοιχίζουν ένα σωρό λεφτά. Θα άντέξω εγώ μέχρι τόν «Άγιο Περίμενε», για νά μου έπιστρέψει τό κράτος τά λεφτά; Γι' αυτό, παπά μου, τό σκέφθηκα καλά. Βρήκα μία λύση καθαρή και σίγουρη και θέλω νά μου δώσει τήν εὐλογία σου».

Και άφού εγώ έγενυσα καταφατικά μέ τό κεφάλι, εκείνος συνέχισε: «Είμαι τώρα 68 χρονών. Θα ζήσω ακόμη 10 /15 χρόνια, εάν ή άρρώστια μου δέν μέ σκοτώσει νωρίτερα. Μέ τή σημερινή κατάσταση, δέν ξέρω εάν θα τά βγάζω πέρα οικονομικά μέχρι τό τέλος κάθε μηνός. Γι' αυτό κατέστρωσα ένα σχέδιο: Θα άπαγάγω διά τής βίας δύο βουλευτές του Έλληνικού Κοινοβουλίου. Δέν θα ζητήσω λύτρα, επειδή κανείς δέν θα μου τά δώσει. Ουδείς τούς θέλει πίσω. Θα μέ κυνηγήσουν όμως και, όταν μέ πιάσουν, θα μέ χώσουν «για παραδειγματισμό» στήν φυλακή για 10 -15 χρόνια. Δηλαδή θα βρεθώ στόν Παράδεισο! Διότι θα έχω στήν διάθεσή μου ό,τι χρειασθώ. Πρωτα, θα άποκτήσω δωρεάν στέγη επάνω στό κεφάλι μου, μέ κεντρική θέρμανση, ζεστό νερό, αυτόματο κλιματισμό. Για τήν υγεία; Κανένα πρόβλημα. Ό ιατρός τής φυλακής θα μάς φροντίζει καθημερινά και θα μου παρέχει τά άπαιτούμενα

φάρμακα έντελῶς δωρεάν. Ἀκόμη καί μεταμόσχευση νά χρειαστεῖς, –χέρι, πόδι, νεφρό, καρδιά– τό κράτος θά τό φροντίσει, ἐπειδὴ δέν θέλει νά κατηγορηθεῖ ἀπό τήν ἀντιπολίτευση καί ἀπό τούς ξένους ὅτι δέν σέβεται τά δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων. Σέ πονᾶνε τά δόντια; Ἔχεις ἀνάγκη ἀπό καινούργια μασέλα; Ἀπό καινούργια γυαλιά; Κανένα πρόβλημα. Σχεδόν κάθε κελί ἔχει τηλεόραση, καί κάθε κρατούμενος τό κινητό του. Θέλεις κάποιο φαγητό ἀπ' ἔξω; Κάνεις τήν παραγγελία σου καί ἐξυπηρετεῖσαι ἄνετα. Ὅτι δέν θά ἔχω ἐλευθερία; Μά τί νά τήν κάνω τήν ἐλευθερία, ὅταν κάθε μέρα τρέχω ἀπό τή δουλειά στό σπίτι καί ἀπό τό σπίτι στίς Τράπεζες καί στίς Ἐφορίες; Ἡ ὅταν κοιμᾶσαι σέ πάγκους σκεπασμένος μέ ἐφημερίδες, καί τρῶς ἀπό τά σκουπίδια;

Στήν φυλακή δέν πληρώνεις ρεῦμα, ΟΤΕ, δημόσια τέλη, ΕΡΤ, χαράτσια, κοινόχρηστα. Φροντίζει τό Κράτος γιά σένα. Ἄσε πού, μέ αὐτόν τόν τρόπο μπορεῖ νά οἰκονομήσεις κάτι καί ἀπό τήν σύνταξή σου, ἐνῶ ὅταν εἶσαι ἔξω δανεῖζεσαι ἀπό φίλους καί ἀπό τίς πιστωτικές κάρτες γιά νά βγάζεις τόν μήνα! Καί τό ἄκρον ἄωτον τῆς εἰρωνείας; Γιά ὅλα αὐτά πληρώνει τό κράτος, πού ἔξω σοῦ ἔλεγε ὅτι δέν ἔχει λεφτά γιά φάρμακα, γιά δημόσια ὑγεία, γιά σχολικά βιβλία, γιά ἀσφάλιση, γιά συντάξεις, γιά πληρωμές ὑπαλλήλων ... Μόνο γιά ἀποζημίωση εἰσαγγελέων, βουλευτῶν, γιά ἐπιδότηση ἡμετέρων καί κομμάτων! Ἔχω λοιπόν δίκαιο;»

Τόν κοίταξα μία στιγμή ἄφωνος καί ἀμήχανος. Δέν πρόλαβα ὅμως νά ἀπαντήσω καί αὐτός συνέχισε: «Εἶναι τέλειό μου σχέδιό μου. Δῶσε μου, λοιπόν, τήν εὐλογία σου νά μοῦ πᾶνε ὅλα καλά... Ἀλλά δῶσε μου καί δέκα εὐρώ γιά νά ἔχω γι' αὐτές τίς μέρες...».

Χαμογέλασα καί τοῦ ἔδωσα τήν χρηματική εὐλογία πού ζητοῦσε! Στό μυαλό μου ὅμως στριφογυρνοῦσε ἐκείνη ἡ λαϊκή παροιμία, ὅτι: «Ἀπό μικρό καί ἀπό τρελό μαθαίνει τήν ἀλήθεια». Ἄσε πού κάποιος ἄλλος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἀποφάνθηκε κάποτε ὅτι «ἡ Ἑλλάς εἶναι ἓνα ἀπέραντο φρενοκομεῖο»!

Μήπως πρέπει ὅλοι μας νά ἀκολουθήσουμε τήν ὁρμήνια τοῦ τρελοῦ γιά νά λύσουμε τά οἰκονομικά μας προβλήματα; Ἔσεῖς τί λέτε, κύριοι βουλευτές;

π. Ἡλίας Φρατσέας

ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΠΙΤΡΕΠΤΕΣ ΟΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΛΑΘΡΟΧΕΙΡΙΕΣ

Απορῶ μέ τίς θέσεις τοῦ κ. Στ. Ζουμπουλάκη –Προέδρου τοῦ Ἰδρύματος «ΑΡΤΟΣ ΖΩΗΣ»– πού διετύπωσε σέ συνέντευξή του στήν ἐφημερίδα «ΑΥΓΗ τῆς Κυριακῆς» 25-11-2012.

Ὡς διευθυντικό στέλεχος τῆς “Νέα Ἑστία” ἔχει πολλές “συντηρητικές” τοποθετήσεις καί ἰδίως πολλές κατά τῆς ἐπίσημης Ἀριστεράς. Τώρα σέ κάποιο σημεῖο τῆς συνέντευξῆς του τονίζει: ...«Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, λοιπόν, γιά νά μπορέσει νά ἀντιπαρατεθεῖ μέ τή Χρυσή Αὐγή πρέπει νά κάνει μία αὐτοκριτική τομή. Πρέπει ἐπίσης νά ἀναθεωρήσει τή σχέση της μέ τήν πολιτική. Ναί μέν δέν πρέπει νά πολιτεύεται, μέ τήν ἔννοια τοῦ ἐπηρεασμοῦ καί τῆς χειραγώγησης τῶν ἀνθρώπων ὑπέρ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου κόμματος, ἔχει ὅμως τήν ὑποχρέωση νά καταθέτει τή μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου στήν κοινωνία, καί ἄρα, ἐν προκειμένῳ, νά πάρει ρητή θέση ἐνάντια στόν νεοναζισμό».

Ἡ τοποθέτηση αὐτή τοῦ κ. Στ. Ζουμπουλάκη εἶναι ὅλως ἀνακόλουθη.

1) Ὅρίζει τό πλαίσιο ἐξ ὁλοκλήρου **ΤΟΥ ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, δηλαδή νά μήν πολιτεύεται, νά μήν ἐπηρεάζει ὑπέρ τοῦ “χ” κόμματος καί παραβιάζει “ἀνοικτές θύρες”, ὅταν τήν καλεῖ νά καταθέτει τήν Εὐαγγελική μαρτυρία της στήν κοινωνία. Διότι ἐκ τοῦ καταστατικοῦ της ὁρισμοῦ ἡ Ἐκκλησία καλεῖ, καταθέτει, ἐνοποιεῖ, διαιρεῖ, παρεμβαίνει, ἀγγέλει, καυτηριάζει, ἀνακαινίζει, ἐμπλουτίζει, μεταποιεῖ, μεταλαμπαδεύει, ζωοποιεῖ, μεταφέρει, συμφιλιώνει, μεταπλάθει, ζωοποιεῖ, θεραπεύει, ἐπουλώνει, ἐνισχύει, ἐξημερώνει, ἐκπολιτίζει, ἐκτρέφει, ἀναπτύσσει, λογοποιεῖ καί ἐάν ὅλα αὐτά δέν συνιστοῦν μαρτυρία ἱστορικῆς (ἄρα καί πολιτικῆς ὑπό τήν εὐρεία ἔννοια) παρέμβασης τότε τί εἶναι ;

2) Οἱ τοποθετήσεις κάποιων στελεχῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοίκησης ὑπέρ ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων **ΔΕΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΖΩΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**. Ἐάν ἴσχυε αὐτό, τότε ὅλοι ἐμεῖς, πού ἀνταχθθήκαμε ἐνεργῶς κατά τῆς ἐπταετίας δέν θά προσεγγίσαμε τήν Ἐκκλησία, καί δέν θά μαθαίναμε σ’ αὐτήν (καί ἀπό αὐτήν) τή ζωή, πού τόσο πολύ ἀπουσιάζει τόσο ἀπό ἐμᾶς, ὅσο καί ἀπό τόν ἀποκομένο (ἐξ αὐτῆς) κόσμο.

3) Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ θεσμοκρατία της, ἀλλά οἱ διακονοῦντες ἀνθρωποί της –Κληρικοί καί Λαϊκοί– καί ὅλοι ὅσοι προσπαθοῦμε νά εἴμαστε σέ ζῶσα κοινωνία μαζί Της καί μαζί τους. Οἱ ἐγκαθιδρυόμενες σχέσεις ὅλων

μας, τόσο μέ τούς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας ὅσο καί μέ τήν ζωσα Ἐκκλησία, ἀποτελοῦν τό ζωοποιό πλαίσιο ἀναφορᾶς μας, ὅταν ὁμιλοῦμε γιά Ἐκκλησία.

4) Ἡ Ἐκκλησία, ὅσο καί οἱ ἀνθρωποὶ Της, γνωρίζουν ἄριστα ποιό εἶναι τό πλαίσιο παρέμβασής Της καί τί ἐμπεριέχεται ἐντός του. Οἱ ὑποδείξεις τοῦ κ. Στ. Ζουμπουλάκη ὀρίζουν ἕναν “κατευθυνόμενο” καί “συμπληρωματικό ρόλο” στήν Ἐκκλησία, ὥστε νά ἀποτελέσει ἡ παρέμβασή της ἰμάντα μεταβίβασης πιστῶν ὁπαδῶν σέ ἐπερχόμενους ἐξουσιαστές. Μέ τίς ὑποπτες ὑποδείξεις αὐτές, τό ὄντως ἀντιφασιστικό – ἀντιολοκληρωτικό αἰσθητήριο χιλιάδων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, θά ἀποτελέσει ἄλλοθι γιά τήν στήριξη πολιτικῶν σχημάτων πού στοχεύουν καί αὐτά κατά τῆς κύριας ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, πού εἶναι ἡ ἱστορική ἀνά τούς αἰῶνες ζωοποιός ἀνακαίνιση σύμπασας τῆς ἀνθρωπότητας.

5) Ὑπάρχει ἢ δέν ὑπάρχει “ἰδεολογική ἡγεμονία” τῆς Ἀριστερᾶς στήν Παιδεία, στά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης, στήν Τέχνη, στήν ἴδια τήν διδασκόμενη σχολική Ἱστορία; Καί ἐάν ὑπάρχει, ποιόν ἀνθρωπολογικό ιδεότυπο ἔχει δημιουργήσει στήν Πατρίδα μας; Ποιές εἶναι οἱ εὐθύνες αὐτῆς τῆς Ἀριστερᾶς; Εἶναι ἢ δέν εἶναι συστημική αὐτή ἡ Ἀριστερά; Καί ἐφ’ ὅσον ἔχει κατασκευάσει αὐτή ἡ συστημική Ἀριστερά ὁλόκληρο πλέγμα πολιτιστικοῦ ἐπηρεασμοῦ τῶν ἀνθρώπων, δέν θά πρέπει νά ἀναγνωρίσει τίς δικές της εὐθύνες βάσει τῶν ὁποίων βρῆκε “γόνιμο ἔδαφος” ἡ ναζιστική προπαγάνδα τῆς «Χρυσῆς Αὐγῆς»; Μπορεῖ κάποιοι, πού ἔχουν ἴδιαν ἀντίληψη γιά τά τεκταινόμενα πολιτικά πράγματα, νά γνωρίζουν πολύ καλά τόν εἰδεχθῆ ρόλο τῆς “Χ.Α.”, ὅμως δέν εἶναι δυνατόν τό ἐλλεῖπον νά ἀναπληροῦται ἀπό τήν Ἐκκλησία, τήν στιγμή πού ἡ ἴδια σαφῶς καταδικάζει ἔμπρακτα κάθε μορφῆς ὁλοκληρωτισμό, ἄρα καί τόν ναζισμό.

6) Δέν πρέπει νά γίνεται παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας εἰς τά πράγματα τοῦ κόσμου, σύμφωνα μέ τά ἀπορρέοντα ἐκ τοῦ διηνεκοῦς βιώματός της; Καί, ἀλήθεια, εἶναι δυνατόν νά ὀρίζει “ἄλλος τίς” τό πλαίσιο καί τό περιεχόμενο τῆς παρεμβατικῆς τομῆς πού ἀσκεῖ ἡ Ἐκκλησία στόν κόσμο, ἐάν δέν εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ ἐκκλησιοποιοῦντες Διάκονοί Της;

7) Ὅλα αὐτά γράφονται ἀπό ἕναν ἀνθρωπο πού ἔχει συγκρουστεῖ μέ τόν νεοναζισμό, ἀλλά δέν μπορεῖ νά μήν βλέπει τίς ἰδεολογικές λαθροχειρίες, ἀπό ὅπου κι ἂν ἐπιχειροῦνται.

Βασίλης Μακρῆς
Μεταλλειολόγος Ε.Μ.Π.

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΤΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ

Εναν εξαιρετικά πολύτιμο τόμο συγκρότησε η Ένωση Θεολόγων Νομού Λέσβου, «μέ τή σύμφωνη γνώμη καί τήν προτροπή τῆς Πανελληνίας Ένωσης Θεολόγων».

Σκοπός τοῦ τόμου εἶναι νά φέρη στό φῶς ὅλα ἐκεῖνα πού ἔχουν γραφεῖ γιά τήν σπουδαιότητα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ἀλλά καί γιά τίς παγίδες καί τούς διωγμούς πού ὑφίσταται τό μάθημα αὐτό ἀπό τούς πολεμίους τῆς Ἱερᾶς μας Παραδόσεως.

Πρωτοστάτησε στήν δημιουργία τοῦ τόμου ὁ ἀγωνιστής Θεολόγος καί Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Θεολόγων Νομοῦ Λέσβου, κ. Παναγιώτης Τσαγκάρης, συνεργαζόμενος μέ ἐκλεκτούς συνεργάτες του, ὅπως ὁ Γραμματέας τῆς Ἐνώσεως κ. Βασίλειος Μαντζουράνης.

Στή συλλογή, τῆς ὁποίας τό ἐξώφυλλο δημοσιεύουμε, ὑπάρχουν ἐκλεκτά ἄρθρα διακεκριμένων γιά τήν ἀγωνιστικότητά τους προσώπων, ὅπως ἐπίσης καί τά κείμενα τῶν εἰσηγήσεων τῆς προσφάτου

Ἡμερίδος γιά τά Θρησκευτικά, πού ὀργάνωσε μέ ἀπόλυτη ἐπιτυχία ἡ «ΕΣΤΙΑ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ», μέ τήν πρωτοστασία τοῦ Ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου.

Συγχαίρουμε ἐκ βαθέων τόν κ. Τσαγκάρη γιά τή πολύτιμη καί ἐπίπονη ἐργασία του γιά νά ἔχη ὁ τόμος αὐτός ἀρτιότητα, ἀλλά καί γιά ὅλους τούς ωραίους ἀγῶνες του γιά τήν Ὁρθόδοξη Πίστη καί τίς Ἱερές Παραδόσεις τοῦ Γένους μας.

π. Β. Ε. Β.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ο γιατρός Θωμᾶς Στόκμαν ζεῖ στήν παραθαλάσσια γενέτειρά του, μικρή πόλη τῆς Νορβηγίας, μέ τήν γυναίκα του Κατερίνα, τήν κόρη του Πέτρα καί τά δύο ἀγόρια του, τόν Ἀίλιφ καί τόν Μόρτεν. Εἶχαν ζήσει πολλά χρόνια στόν βορρᾶ μέ πολλές στερήσεις. Μιλᾷ στόν μεγαλύτερο ἀδελφό του Πέτερ Στόκμαν, πού εἶναι Δήμαρχος τῆς πόλεως, γιά «ξέστρωτο τραπέζι τῆς πείνας». Τώρα ὑπάρχει ἕνα καλό εἰσόδημα. Ἐκτός ἀπό τήν ἄσκηση τῆς ἱατρικῆς, ὁ Θωμᾶς ἔχει διορισθεῖ στή Δημοτική ἐταιρία λουτρῶν.

Ἀπό τήν θέση αὐτή παρατήρησε «κάτι ἐκπληκτικές περιπτώσεις ἀσθενειῶν σ' αὐτούς πού λούζονταν. Κρούσματα τύφου καί γαστρικοῦ πυρετοῦ». Ἡ νερομάννα, παρά τίς ὑποδείξεις του, εἶχε κτισθεῖ πιό χαμηλά ἀπό τήν «κοιλάδα τοῦ Μύλου», πού μολυνόταν ἀπό τίς ἀκαθαρσίες βυρσοδεφείων. Τό νερό εἶχε μολυνθεῖ. Ὁ γιατρός ἔστειλε πόσιμο καί θαλασσινό νερό σέ πανεπιστημιακό ἐργαστήριο γιά ἐξέταση. Ἡ ἀνάλυση τοῦ ἐργαστηρίου βεβαίωσε ὅτι, λόγω μεγάλης μολύνσεως, τό νερό ἦταν “ἀπολύτως βλαβερό καί γιά ἐσωτερική καί γιά ἐξωτερική χρήση”.

Ἐτοιμάζει σχετικό ἄρθρο γιά δημοσίευση στήν τοπική ἐφημερίδα «Φωνή τοῦ Λαοῦ». Ἀρχικά, ὁ διευθυντής τῆς ἐφημερίδας Χόβσταντ καί ὁ συντάκτης Βίλλιγκ παρουσιάζονται ἔνθερμοι ὑποστηρικτές του. Συμπαραστάτης του θά εἶναι καί ὁ τυπογράφος Ἀσλάκσεν, Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως ἰδιοκτητῶν ἐνοικιαζομένων δωματίων. Ἀκόμη καί ὁ Μόρτεν Κίλλ, θετός πατέρας τῆς γυναίκας τοῦ γιατροῦ, ἰδιοκτήτης βυρσοδεφείου, παρουσιάζεται ὑποστηρικτής του.

Ὅταν λαμβάνει τό ἔγγραφο μέ τά ἀποτελέσματα τῆς ἐργαστηριακῆς ἐξετάσεως τοῦ νεροῦ, ὁ γιατρός στέλνει στήν ἐταιρία τῶν λουτρῶν σχετικό ὑπόμνημα μέ τίς ὑποδείξεις του γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος. Εἶναι ἐκ φύσεως αἰσιόδοξος καί, μετά τίς διαβεβαιώσεις συμπαραστάσεως ἀπό διάφορους παράγοντες, πιστεύει ὅτι θά ὑπάρξουν τά ἐπιθυμητά ἀποτελέσματα. Αἰσιοδοξεῖ ἀκόμη καί γιά τήν θετική ἀντίδραση τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ Δημάρχου. Ἀπευθυνόμενος στούς παρευρισκόμενους στό σπίτι του ἐκφράζει τήν ἱκανοποίησή του λέγοντας: «Εἶμαι τόσο εὐτυχής! Ἀληθινά εἶναι ἀνείπωτη χαρά νά 'χεις τή συνείδησή σου ἥσυχη, πῶς φάνηκες χρήσιμος στήν πατρίδα σου καί στούς συμπολίτες σου».

Ὅμως, ἡ ἐπιστημονικὴ ὑπευθυνότητα τοῦ γιατροῦ Θωμᾶ Στόκμαν καὶ ὁ ἰδεαλισμὸς του προσκρούουν στὴν ὑλοφροσύνη, στὴν ὑποκρισία, στὴν ἀλαζονεία τῆς ἐξουσίας πού ἐκπροσωπεῖ ὁ ἀδελφός του, ὁ Δήμαρχος Πέτερ Στόκμαν. Ἄν καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν προσωπικὴ του ὑγεία, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ὑγεία τῶν συμπολιτῶν του καὶ τῶν παραθεριστῶν πού συρρέουν στὴν πόλη γιὰ τὰ ἱαματικά λουτρά της. Ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη προέχει γι' αὐτόν. Προβλέπει: «Τὰ λουτρά μας θὰ καταστοῦν ἡ κυριότερη πηγὴ πλούτου τῆς πόλεως μας». Εὐμάρεια στὴν πόλη, ἡ ἀνεργία περιορίζεται. Ἄν γίνῃ γνωστό ὅτι τὸ νερό εἶναι μολυσμένο, οἰκονομικὴ καταστροφὴ ἀπειλεῖ τὴν πόλη καὶ τοὺς κατοίκους της.

Ἐνημερώνεται μέ τὸ ὑπόμνημα γιὰ τὸ πρόβλημα, πληροφορεῖται τίς προθέσεις καὶ τίς ἐπόμενες κινήσεις τοῦ γιατροῦ καὶ προσπαθεῖ νά τόν “συνετίσει” μέ συστάσεις καὶ ἔμμεσες ἀπειλές. Βρίσκει ὅτι οἱ προτεινόμενες ἀπὸ τόν γιατρό τεχνικὲς λύσεις εἶναι ἀπαγορευτικοῦ κόστους. Ἡ ὑγεία ἡσσονος σημασίας! Ὁ γιατρός μένει ἀνυποχώρητος, δέν συμβιβάζεται. Ὑψώνει τὸ ἀνάστημα τῆς εὐσυνειδησίας του ἀτρόμητος. Καὶ εἶναι ἔτοιμος νά ἀντιμετωπίσει τίς συνέπειες πού δέν ἀργοῦν νά ἔλθουν.

Τόν ἀπολύουν ἀπὸ τὴν ἐταιρία τῶν λουτρῶν. Ἀπολύουν καὶ τὴν κόρη του Πέτρα ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Τὸ ἄρθρο του δέν δημοσιεύεται στὴν ἐφημερίδα. Ὁ διευθυντὴς καὶ ὁ συντάκτης της πέρασαν ἀπέναντι. Δέν θέλουν νά δυσαρεστήσουν τὴν ἐξουσία, οὔτε τοὺς ἀναγνώστες τους πού ὀφελοῦνται οἰκονομικά ἀπὸ τὰ λουτρά. Καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ τυπογραφείου Ἀσλάκσεν, Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἰδιοκτητῶν ἐνοικιαζομένων σέ παραθεριστές δωματίων περνάει στό στρατόπεδο τῶν ἀντιπάλων. Ἀκόμη ἀρνεῖται νά τυπώσει τὸ χειρόγραφο τοῦ γιατροῦ πού θέλει νά μοιράσῃ στὸν κόσμο σάν φεΐγ-βολάν γιὰ νά μάθει τὴν ἀλήθεια. Δέν τοῦ παραχωροῦν αἷθουσα γιὰ νά μιλήσῃ. Ὁ μόνος φίλος του, ὁ ἐμποροπλοίαρχος Χόρστερ, τοῦ παραχωρεῖ μιὰ αἷθουσα τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπου γίνεται συγκέντρωση. Ἐκεῖ μέ δόλιες μεθοδεύσεις, πού σκιαγραφοῦν τὸ πῶς νοθεύεται ἡ δημοκρατία καὶ πῶς ὁ λαὸς ὑποβαθμίζεται σέ ὄχλο, ὁ Δήμαρχος καὶ οἱ σύμμαχοί του προσπαθοῦν νά ἐξουθενώσουν καὶ ἐξουδετερώσουν τόν γιατρό. Δέν διστάζουν νά χαρακτηρίσουν σάν “ἐχθρό τοῦ λαοῦ” τόν ἄνθρωπο πού εἰλικρινά ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ καλὸ τους, ὅχι μόνον γιὰ τὴν ὑγεία τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ τους ἀναβάθμιση σέ ὑπεύθυνους, ἐνεργοὺς πολίτες.

Τὰ μέτρα ἐναντίον του συνεχίζονται. Ἡ Ἐνωση Ἰδιοκτητῶν καλεῖ μέ χαρτί πού κυκλοφορεῖ ἀπὸ σπίτι σέ σπίτι τοὺς εὐκατάστατους πολῖτες νά παύσουν νά τόν ἔχουν γιατρό. Ἔτσι, ὁ Στόκμαν θὰ βλέπει μό-

νον τούς ασθενεῖς πού εἶναι φτωχοί καί δέν θά πληρώνουν. Τά παιδιά του δέχονται ἐπιθέσεις ἀπό συμμαθητές τους στό σχολεῖο. Μέ πέτρες σπάζουν τζάμια τῶν παραθύρων τοῦ σπιτιοῦ ὅπου μένει. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, τούς ζητᾶ νά φύγουν. Εὐτυχῶς, τούς προσφέρει στέγη ὁ ἐμποροπλοίαρχος Χόρστερ. Ὁ Στόκμαν κατηγορεῖται γιά πότης, ἀπερίσκεπτος, κακόβουλος, κινούμενος ἀπό ἰδιοτέλεια. Ὁ πενθερός του τόν ἐκβιάζει γιά νά συμβιβαστεῖ. Ὁ γιατρός δέν ὑποχωρεῖ. Ὁ διευθυντής τῆς ἐφημερίδας καί ὁ τυπογράφος ἐπιχειροῦν ἄλλον ἐκβιασμό: ἀπειλοῦν νά παρουσιάσουν τήν ἐνέργεια-στάση τοῦ γιατροῦ ὡς ἰδιοτελεῖ, γιατί ἡ τιμή τῆς μετοχῆς τῆς ἐταιρίας τῶν λουτρῶν ἔπεσε καί ὁ πενθερός του Κίλλ ἀγόρασε μεγάλο πακέτο. Ὁ γιατρός ἀντιστέκεται. Ὁδηγοί του εἶναι ἡ ἀλήθεια καί ἡ συνείδησή του.

Ὁ γιατρός Στόκμαν δέν ἐνδιαφέρεται μόνον γιά τήν υἰεῖα τῶν συνανθρώπων του. Ἔχει καί αὐτός συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ μόλυνση καί καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος εἶναι συνέπεια πνευματικῆς ὑποβαθμίσεως. Γι' αὐτό στή συγκέντρωση ξεσπᾶ λέγοντας: «Δέν πρόκειται πιά, ὅπως βλέπετε, γιά τό ὑδραγωγεῖο καί τούς ὑπονόμους μας. Πρέπει νά καθαριστεῖ, νά ἀπολυμανθεῖ ὅλη μας ἡ ζωή».

Μήπως ἡ βαρυσήμαντη αὐτή ἐπισήμανση τοῦ γιατροῦ Στόκμαν στό ἔργο τοῦ Ἴψεν «Ἕνας ἐχθρός τοῦ λαοῦ», πού παίζεται στό θέατρο ΑΛΦΑ σέ σκηνοθεσία Στέφανου Ληναίου, ἀφορᾷ καί ἐμᾶς;

Νίκος Τσιρώνης

Μήπως ἔχει ἔρθει ἡ ὥρα τῆς εἰρηνικῆς ἐπανάστασης;

Στούς χαλεπούς αὐτούς καιρούς τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, πού πλήττει δυστυχῶς τήν Πατρίδα μας, γινόμαστε ὅλοι μάρτυρες τῶν δυσάρεστων κοινωνικοοικονομικῶν συνεπειῶν καί ἐπιπτώσεων αὐτῆς σέ ἑκατοντάδες χιλιάδες συμπολιτῶν μας. Ἡ ἀνεργία, ἡ ἔνδεια, ἡ μετανάστευση τῶν νέων στό ἐξωτερικό, ἡ κατακόρυφη αὔξηση τῆς ἐγκληματικότητας, ἡ διατάραξη τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀνασφάλεια, τό ἄγχος γιά τό αὔριο, ἡ ἀπουσία κάθε πνευματικῆς καί πολιτισμικῆς δημιουργίας εἶναι καταστάσεις πού λίγο πολύ μᾶς ἔχουν ἀγγίξει καί ἐπηρεάσει. Ἄραγε, ἔχουμε ἐνδόμυχα ἀναρωτηθεῖ γιατί συμβαίνουν ὅλα αὐτά σήμερα στήν Πατρίδα μας;

Ἔχουμε ἀναρωτηθεῖ γιά τήν ἀληθινή αἰτία τῶν τραγικῶν καταστάσεων πού διαδραματίζονται τά τελευταῖα χρόνια στή χώρα μας;

Θά ἤθελα στό σημεῖο αὐτό νά σᾶς περιγράψω, σέ ἀντιδιαστολή αὐτῶν πού συμβαίνουν σήμερα στήν Πατρίδα μας, τί συμβαίνει σέ μία ἄλλη χώρα τῆς γῆς, τήν Γεωργία, μέσα ἀπό τήν ὀπτική γωνία μίας δημοσιογράφου. Ἡ Ellen Barry στό φύλλο τῆς «International Herald Tribune», τῆς 15ης Ὀκτωβρίου τοῦ 2012, δημοσίευσε ἄρθρο μέ τίτλο «πῶς ἡ Ἐκκλησία βοήθησε τούς νικητές τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν στήν Γεωργία». Μέσα ἀπό τό ἄρθρο αὐτό θά δεῖτε ἐναργῶς πῶς οἱ Ὀρθόδοξοι Ποιμένες τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Γεωργίας, χωρίς νά ἐπιζητοῦν κοσμική ἐξουσία, ἐπηρέασαν χωρίς εὐθυκρισία καί ἰδιοτέλεια τό ἐκλογικό σῶμα στήν ἐφαρμογή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καί ὄχι τῶν ἀνθρώπων. Ἀναφέρει τό ἄρθρο αὐτό σέ ἐλεύθερη μετάφραση τά ἀκόλουθα:

«Μία ἐβδομάδα πρὶν ἀπό τήν ἡμερομηνία διεξαγωγῆς τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐκλογῶν στή Γεωργία, ὁ Πατριάρχης τῆς χώρας προέβη στή δική του ἰδιόμορφη προεκλογική τελετουργία. Κανόνισε νά μεταφερθοῦν εἰκόνες καί ἱερά λείψανα σέ ἓνα ἀεροπλάνο, τό ὁποῖο θά πετοῦσε κυκλικά πάνω ἀπό τόν ἐναέριο χῶρο τῆς Γεωργίας, μέ τούς παριστάμενους ἱερεῖς νά προσεύχονται γιά τό μέλλον τῆς χώρας, σέ μία πιό ἐπικαιροποιημένη ἔκδοση τῆς ἀρχαίας πρακτικῆς λπάνευσης θαυματουργῶν εἰκόνων καί ἱερῶν λειψάνων πρὶν ἀπό ἐχθρικές ἐπιδρομές καί ἄλλες συμφορές.

Ἦταν μία ἀποκαλυπτική χειρονομία ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας, ἡ ὁποία ἀσκεῖ μία βαθιά, ἀλλά κυρίως πίσω ἀπό τά παρασκήνια, ἐπιρροή στήν πολιτική ζωή. Τό ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν σήμανε τό τέλος τῆς ὀκταετοῦς κυριαρχίας τοῦ προέδρου Μιχαήλ Σαακισβίλι καί τῆς ὁμάδας του, οἱ ὁποῖοι προσπάθησαν νά εἰσαγάγουν τόν δυτικό τρόπο ζωῆς σέ αὐτή τήν συντηρητική κοινωνία. Ἡ προσπάθειά του αὐτή ὁδήγησε τήν κυβέρνηση τοῦ κ. Σαακισβίλι σέ περιστασιακές συγκρούσεις μέ τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐπιδεινώθηκε καθὼς ἡ χώρα ὀδηγοῦνταν πρὸς τίς ἐκλογές.

Ὁ Λεβάν Ἀμπασίντζε, ἓνας θρησκευτικός λόγιος, δήλωσε ὅτι «ὁ Πρόεδρος θά ἠλπιζε ὅτι στήν κρίσιμη στιγμή ὁ Πατριάρχης θά τούς στήριζε», καί τό ὁποῖο φυσικά δέν ἔγινε. Ἀντ' αὐτοῦ, ἡ Ἐκκλησία εἶχε ἐπανειλημμένα δηλώσει τήν οὐδετερότητά της στήν ἐκλογική αὐτή διαδικασία, στέλλνοντας ὅμως ἓνα σαφές μήνυμα στους ψηφοφόρους ὅτι δέν ἐγκρίνει τήν κυβέρνηση. Ἦταν «μία πολύ δραστήρια καί ἀντί – κυβερνητική οὐδετερότητα».

Μετά τό ἀποτέλεσμα τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν στήν Τιφλίδα ἀνοίξε ὁ δρόμος γιά μία νέα κυβέρνηση. Ἡ κυβέρνηση ἡ ὁποία σχηματίστηκε ἀπό τόν δισεκατομμυριοῦχο Μπίτζινα Ἰβανίσιβιλι, μαζί μέ

έναν συνασπισμό κομμάτων της αντιπολίτευσης πού ονομάζεται Γεωργιανό Όνειρο, θά αναλάβει τό άργότερο μέσα σέ αυτό τόν μήνα τή διακυβέρνηση. Αυτό συνέβη μέ τήν πολύ σημαντική βοήθεια του

Πατριάρχη Ήλία II, ό όποϊος ήταν σαφώς ίκανοποιημένος μέ αυτή τήν πολιτική αλλαγή, λέγοντας σέ συνέντευξή του ότι δέν θυμάται πόσο καιρό έχει νά δει τόσο πολλά χαρούμενα πρόσωπα στόν δρόμο. Ό Μητροπολίτης Γεράσιμος, έπικεφαλής του Τμήματος Διεθνών Σχέσεων της Έκκλησίας της Γεωργίας, είπε ότι ή πτήση μέ τίς εϊκόνες καί τά ιερά λείψανα είχαν τό έπιδιωκόμενο αποτέλεσμα, γιατί «ό Θεός εισάκουσε τήν προσευχή τών ανθρώπων καί όλα έγιναν μέ ειρηνικό τρόπο, γεγονός πού φανερώνει καί τήν εύλογία του Θεού καί αποδεικνύει ότι ό Θεός εϊναι Έκεϊνος πού βασιλεύει». [...]

Οί πίο ένθερμοι Χριστιανοί Όρθόδοξοι όμως δέν συμπαθοῦσαν τόν κ. Σαακισβίλι, γιατί θεωρούσαν ότι ήθελε νά επιβάλλει τίς άξίες καί τά πρότυπα του δυτικού τρόπου ζωής καί τή σεξουαλική άπελευθέρωση. Όταν, γιά παράδειγμα, ή κυβέρνηση πρότεινε τήν έκδοση ήλεκτρονικών ταυτοτήτων, τό πιστό πλήρωμα της Όρθόδοξης Έκκλησίας διαμαρτυρήθηκε, ύποστηρίζοντας ότι τά άναγνωριστικά γράμματα (ID) γραμμένα στά άγγλικά, σημαίνουν «I (έγώ) ό D(evil) (διάβολος)». Η κυβέρνηση όμως προέτρεπε τήν Ίερά Σύνοδο της Έκκλησίας της Γεωργίας νά έκδώσει μία δήλωση λέγοντας ότι ή ήλεκτρονική ταυτότητα δέν αποτελεί σφραγίδα του Άντιχρίστου.

Η ρήξη όμως στίς σχέσεις της κυβέρνησης του κ. Σαακισβίλι καί της Έκκλησίας έπήλθε όταν εκείνη προσπάθησε μέσω νομικών

τροποποιήσεων νά ἀντιμετωπίσει τήν Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ὡς ἰσότιμη μέ τίς ἄλλες θρησκεῖες. Ὁ Πατριάρχης τότε προειδοποίησε σέ ἕνα κήρυγμά του ὅτι «ὅσοι προσπάθησαν στό παρελθόν νά ταπεινώσουν τήν Ἐκκλησία τιμωρήθηκαν καί σίγουρα θά τιμωρηθοῦν ὅσοι προσπαθοῦν νά πράξουν τό ἴδιο καί σήμερα». [...]

Στή συνέντευξη, ὁ μητροπολίτης Γεράσιμος διεμήνυσε ὅτι ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι νά ἐπηρεάσει τό ἔργο τῆς νέας κυβέρνησης, ἀλλά νά παρέχει συμβουλές, ἀφοῦ «ὅ,τι συμβαίνει στήν πολιτεία μπορεῖ νά εἶναι πηγή χαρᾶς γιά τήν Ἐκκλησία ἢ πηγή θλίψης». Πρόσθεσε ἐπιπλέον, ὅτι ὁ Πατριάρχης πρότεινε μία συνάντηση μεταξύ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τοῦ κ. Ἰβανίσβιλλι, γιά νά συζητήσουν «τό τί πρέπει γίνει ἀπό τήν πλευρά τῆς Ἐκκλησίας καί τό τί πρέπει νά γίνει ἀπό τήν πλευρά τῶν κρατικῶν ἀξιωματούχων».

Ἄν καί ὁ Μητροπολίτης ἦταν προσεκτικός, γιά νά μήν ἐπικρίνει εὐθέως τούς ἀπερχόμενους ἀξιωματούχους, εἶπε ὅτι πιστεύει ὅτι ἡ κυβέρνηση τοῦ κ. Ἰβανίσβιλλι θά δημιουργήσει νέες θέσεις ἐργασίας, δελεάζοντας τούς Γεωργιανούς πού ἔχουν μεταβεῖ στό ἐξωτερικό νά γυρίσουν πίσω γιά νά ἐργαστοῦν. Πρόσθεσε, ἐπίσης, ὅτι ὁ Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος στά 79 του χρόνια εἶναι μακράν τό πιό δημοφιλές δημόσιο πρόσωπο τῆς χώρας, δέν διστάζει νά παρεμβαίνει σέ σημαντικά ἐθνικά προβλήματα καί ζητήματα καί στά κηρύγματά του ἔχει ἀναφερθεῖ πολλές φορές στό παρελθόν σέ θέματα, ὅπως ἡ γεωργία, ἡ δημογραφία καί ἡ οἰκονομία, ἐνῶ ἔχει στηρίζει τίς προσπάθειες γιά παροχή ἀμνηστίας σέ χιλιάδες κρατουμένων, ἐξαιτίας τῆς πολιτικῆς «μηδενικῆς ἀνοχῆς» τοῦ κ. Σαακισβίλι. [...]

Εἶδατε τί συμβαίνει στή Γεωργία, μέσα ἀπό τήν ὀπτική γωνία μίας ξένης δημοσιογράφου; Εἶδατε πῶς ἀντέδρασε ὁ εὐσεβὴς λαός τῆς Γεωργίας στήν προσπάθεια ἀδιάφορων περί τήν πίστη πολιτικῶν, ὅταν αὐτοί προσπάθησαν νά γκρεμίσουν ὁ,τιδήποτε χριστιανικό; Μήπως μέσα ἀπό τό ἄρθρο αὐτό δέν διαπιστώσατε καί ἐσεῖς ὅτι, ὅπως ἔχει γράψει καί ἔχει πεῖ ὁ π. Βασίλειος Βολουδάκης, γιά τόν Ὁρθόδοξο χριστιανό ἢ πνευματική ζωή καί ἡ πολιτική ταυτίζονται; Ὁ βαθιά θρησκευόμενος λαός τῆς Γεωργίας ἀκύρωσε μέ τήν ψῆφο του τά σχέδια ἐκείνων πού στρέφονταν κατά τῆς Πίστεώς του, γιατί ἔχει παραδοθεῖ στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος καί εἶναι Αὐτός πού βασιλεύει στή συνείδηση τῶν ἀπλῶν καί λόγιων ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ. Ἐδῶ στήν πατρίδα μας, ἄραγε, ποίος θεός βασιλεύει; Καλή χρονιά!

Ἰωάννης Χαράλαμπος
Οἰκονομολόγος

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ Π. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ ΤΡΟΧΑΛΑΚΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ «ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ»

Εδημόσια ἀντιπαράθεση μέ τόν π. Χρυσόστομο Τροχαλάκη (π. Χ.Τ. στό ἐξῆς) σχετικῶς μέ τό θέμα τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» («Ὁπ.», στό ἐξῆς) εἶναι λίαν ἐπώδυνος δι' ἐμέ καί λόγω τῆς μακρᾶς γνωριμίας πού ἔχομε, ἀλλά καί λόγω τῆς ἱερατικῆς ιδιότητος τοῦ συνομιλητοῦ μου. Ἐτέθη, ὅμως, θέμα ὑπακοῆς στήν ἐπιταγή τῆς συνειδήσεώς μου, ἡ ὁποία ἐν προκειμένῳ μέ πληροφοροῦσε ὅτι ὠφείλα νά καταθέσω τήν ἄποψή μου γιά τό θέμα τῆς «Ὁπ.», τό ὁποῖο ἔχει προκαλέσει σύγχυση σέ μέρος τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Σχετικῶς μέ τήν ἀπάντηση τοῦ π. Χ.Τ. στό ἡμέτερο ἄρθρο ἔχω νά παρατηρήσω καί σχολιάσω τά ἀκόλουθα:

1. Ὁ π. Χ.Τ. μᾶς πληροφορεῖ ὅτι μετά τή λήψη τοῦ πτυχίου ἱατρικῆς ἀπό τό Α.Π.Θ. καί τῆς ἱατρικῆς εἰδικότητος τῆς Γενικῆς Ἰατρικῆς, «ἔλαβε καί τό πτυχίο τῆς «κλασσικῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἱατρικῆς μέσω τοῦ προγράμματος διδασκαλίας καί ἐξετάσεως πού παρέχεται ἀπό τήν ἐν Ἑλλάδι Ἰατρική Ὁμοιοπαθητική Ἑταιρεία, τή μόνη ἔγκυρη ὁδὸ γιά τήν ἀπόκτηση ἑλληνικοῦ πτυχίου γνώσεως τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς Ἰατρικῆς».¹ Ὅπως εἶναι, ὅμως, γνωστό, ἡ διδασκαλία τῆς κλασσικῆς «Ὁπ.» ἱατρικῆς ἐν Ἑλλάδι καί ἀλλαχοῦ ἀκολουθεῖ ἀκριβῶς τόν ἴδρυτή τῆς «Ὁπ.» Hahnemann, τόν Schmidt, Kent, Allen καί λοιπούς, καθὼς καί Ἕλληνες «ὁμοιοπαθητικούς» ἱατρούς. Οἱ πληροφορίες περί τῆς κλασσικῆς «Ὁπ.», οἱ ὁποῖες παρεσχέθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπογράφοντος στο προηγούμενο ἄρθρο του, δέν εἶναι «ὑποκειμενικές, προσωπικές θέσεις» κάποιων «ὁμοιοπαθητικῶν» –ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ π. Χ.Τ.– ἀλλά ἡ ἐπίσημη καί ἀνεγνωρισμένη διδασκαλία τῆς κλασσικῆς «Ὁπ.», τήν ὁποία διδάχθηκε ὁ ἴδιος ὁ π. Χ.Τ. καί τήν ὁποία τώρα ἀρχικῶς μέν χαρακτηρίζει ὡς «ἀποκρυφισμό καί ἀπάτη»,² στή συνέχεια ὅμως τήν ἀποκαλεῖ «ἐπιστημονικό σύστημα»!³ Ἀκόμη μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «Δύο μῆνες μετά τή λήψη τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ἱατρικοῦ πτυχίου,⁴ ἔγινε κληρικός, ἔπαυσε νά ἐργάζεται ὡς ἱατρός καί βαθμιαίως ἀπέσχε τοῦ νά ἀνήκει τόσο στόν Ἰατρικό Σύλλογο Θεσσαλονίκης ὅσο καί στήν Ἑλληνική Ὁμοιοπαθητική Ἑταιρεία».⁵

2. Μολονότι ὁ π. Χ.Τ. ἀπεπειράθη νά ἀπαντήσῃ στό ἡμέτερο ἄρθρο, ἀπέφυγε ἐπιμελῶς νά ἀπαντήσῃ σέ κριτικῆς σημασίας, γιά τό συζητούμενο θέμα, ἐρωτήματα, μερικά ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται

–για δεύτερη φορά– κατωτέρω:

α) Οἱ ἀσχοῦντες τὴν «κατὰ Θεόν Ὁμοιοπαθητική», ποῦ τὴν ἐδιδάχθησαν;

β) Ποῖο εἶναι τὸ πρόγραμμα διδασκαλίας καὶ πρακτικῆς ἀσκήσεως τῆς «κατὰ Θεόν Ὁμοιοπαθητικῆς»;

γ) Ποῖος φορεὺς ἔχει τὴν εὐθύνη γιὰ τὴ διδασκαλία καὶ τὴ χορήγηση πιστοποιήσεως γιὰ τίς προϋποθέσεις ἀσκήσεως τῆς «κατὰ Θεόν Ὁμοιοπαθητικῆς»;

δ) Σέ τί διαφέρει ἡ «κατὰ Θεόν Ὁμοιοπαθητική», ἐπὶ πρακτικοῦ ἐπιπέδου, ἀπὸ τὴν κλασσικὴ «Ὁπ.»;

ε) Ποία εἶναι ἡ φαρμακολογία τῆς «κατὰ Θεόν Ὁμοιοπαθητικῆς»⁶;

στ) Ἡ φαρμακολογία, τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦν οἱ ἐφαρμόζοντες τὴν «κατὰ Θεόν Ὁμοιοπαθητική» δέν στηρίζεται στὰ πειράματα (provings) τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς κλασσικῆς «Ὁπ.», Hahnemann;

ζ) Ἡ φαρμακολογία τῆς «κατὰ Θεόν Ὁμοιοπαθητικῆς» περιλαμβάνει –ἐκτός ἀπὸ τὴν χρῆση τῶν βοτάνων– καὶ τὴν χρῆση ὀρυκτῶν οὐσιῶν καὶ τῶν ἀποκαλουμένων «νοσωδῶν» (nosodes), τοῦτέστιν ἐκχυλισμάτων καρκινικῶν ἰστῶν, ὑγροῦ φυματινικῶν σπηλαίων, ἐκκριμάτων γονοκοκκικῆς οὐρηθρίτιδος κ.ἄ. παρομοίων, προκαλοῦντων ἀηδία οὐσιῶν;

η) Χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῆς «κατὰ Θεόν Ὁμοιοπαθητικῆς» ἡ πρακτικὴ τῆς «δυναμοποιήσεως» τῶν «ὁμοιοπαθητικῶν» φαρμάκων, τὴν ὁποία περιέγραψε ὁ Hahnemann ἢ κάποια ἄλλη; Γνωρίζει ὁ π. Χ.Τ. εἰς τί ἀκριβῶς συνίσταται ἡ ὑπ’ αὐτοῦ ἀναγραφόμενη μέθοδος «δυναμοποιήσεως», ἡ ὁποία κατὰ τὴν πληροφορία πού μᾶς δίνει ὁ π. Χ.Τ. ἐφηρμόζετο ὑπὸ τοῦ Ρώσου Ἀγίου Σεραφεῖμ;

θ) Ὡς ἐπιστήμων, πιστεύει ὁ π. Χ.Τ. ὅτι τὰ «δυναμοποιημένα» φάρμακα –πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίων, στίς συγκεντρώσεις πού δίνονται, οὐδεμία σχεδόν ποσότητα «ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου» περιέχουν– εἶναι δυνατόν νά ἔχουν θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα;

ι) Ποία εἶναι ἡ γνώμη τοῦ π. Χ.Τ. γιὰ τὴ διδασκαλία τῆς κλασσικῆς «Ὁπ.» σχετικῶς μέ τὴ θεωρούμενη δυνατότητά της νά θεραπεύει ψυχικά πάθη μέ «ὁμοιοπαθητικά» φάρμακα;⁷

3. Γράφει ὁ π. Χ.Τ. ὅτι ἔκανε ἔρευνα στό Ἅγιον Ὄρος καί ὅτι βρῆκε πολλά πρωτότυπα ρωσικά κείμενα, μέρος τῶν ὁποίων δημοσιεύθηκε σέ ἑλληνικὴ μετάφραση ἐκ τῆς ρωσικῆς καί ὅτι ἔτσι ἐπιβεβαιώθηκε ἡ ἐγκυρότητα τῶν μεταφράσεων, τὰ ὁποία δημοσιεύθηκαν στό πρῶτο του κείμενο! Αὐτὰ ἰσχυρίζεται, ἐνῶ οὐδόλως μᾶς πληροφορεῖ οὔτε σέ ποία Ἱερά Μονή εὔρε τὰ πρωτότυπα ρωσικά κείμενα, οὔτε ποία εἶναι τὰ ἔργα αὐτά, οὔτε ὑπὸ τίνος καί πότε μετεφράσθησαν⁸. Πῶς κατέληξε, ἔτσι

εύκολα, στους ισχυρισμούς του αυτούς;

4. Αποφαίνεται ό π. Χ.Τ. ότι «κατέκρινα⁹ –ένώ άπλώς παρέθεσα αυτούσιες τίς θέσεις διδασκάλων τής κλασσικής «Οπ.»– ότι «έθελο-τυφλώ», ότι (έκουσίως) διαστρεβλώνω καί παραποιώ τήν πραγματικότητα, παρουσιάζων «ώς Όμοιοπαθητική ιατρική αυτό πού δέν εΐναι Όμοιοπαθητική ιατρική», ότι «άντιδρῶ σέ όσα γράφονται μέ κριτήριο τή Θεολογία τής Όρθοδόξου Έκκλησίας καί μέ όδηγό τούς Πατέρας τής Έκκλησίας»,¹⁰ ως μή άντιλαμβανόμενος –καί παραποιών μαζί μέ άλλους– τίς θέσεις συγχρόνων Αγίων Γερόντων, ότι έκουσίως ή άκουσίως διαφοροποιούμαι από τό πνεύμα τής Αγιοπατερικής Παραδόσεως τής Όρθοδόξου Έκκλησίας,¹¹ καθώς καί ότι «θά ήταν παράλογο νά του ζητούνται ευθύνες»¹² μέ κριτήριο άπόψεις μή σύμφωνες μέ τήν Όρθόδοξη Θεολογία.¹³ Ακόμη, γράφει ότι «εΐναι λυπηρά ή διαπίστωση νά γίνονται οί χριστιανοί έρμαια μή όρθοδόξων άπόψεων», ύπαινισσόμενος προφανώς καί τόν καθηγητή του. Οί άνωτέρω κρίσεις καί χαρακτηρισμοί του π. Χ.Τ. ύποστηρίζουν τήν άποψη του ότι ό τρόπος μέ τόν όποιον διαλέγεται έν προκειμένω άποτελούν –όπως ισχυρίζεται– έκφραση του Όρθοδόξου τρόπου ζωής –«αύτη ή όδός του Χριστού του μή πληξαι τόν πλησίον»–, όταν μάλιστα αυτός στόν όποιον άποδίδει όλους αυτούς τούς χαρακτηρισμούς έχει διατελέσει «λίαν άγαπητός καθηγητής του»;

5. Ό π. Χ.Τ. μάς πληροφορεΐ ότι θεώρησε καλό νά εκθέσει «έμπεριστατωμένα τήν Όρθόδοξη θεολογική έρμηνεία του φυσικού νόμου τής θεραπείας του όμοίου μέ τό όμοιο...», καθώς καί νά «εκθέσει τή θεολογική γνώμη των Έλλήνων Πατέρων, μέ τήν όποία κανείς μέχρι τώρα, όπως διεπίστωσε δέν άσχολήθηκε έμπεριστατωμένα». Σχετικώς, λοιπόν, μέ τήν ένότητα τής άπαντήσεως του π. Χ.Τ. «Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ», θεωρώ έπιβεβλημένο νά διατυπώσω τίς ακόλουθες σκέψεις:

α. Ό ύπογράφων δέν έχει πτυχίο τής Θεολογικής έπιστήμης, ούτε θεολόγος εΐναι· δέν εΐμαι, λοιπόν, αρμόδιος νά έλέγξω, εάν όσα γράφει ό π. Χ.Τ.¹⁴ άποδίδουν μέ ακρίβεια τή δογματική διδασκαλία τής Όρθοδόξου Ανατολικής Έκκλησίας ή εάν ύπάρχουν ανακρίβειες στην έκφραση¹⁵ ή ακούσιες διολισθήσεις· ό έλεγχος αυτός άποτελεΐ άλλων αρμοδιότητα. Ωστόσο, ως άπλός όρθόδοξος Χριστιανός, θά διατυπώσω όρισμένες σκέψεις επί τής ένότητος «Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ», ή όποία περιλαμβάνεται στην άπάντηση του π. Χ.Τ.

β. Ό Άγιος Συμεών ό νέος Θεολόγος στό ΙΗ' κεφάλαιο του έργου του «ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ», **πραγματεύεται τό θέμα όχι τής σωματικής, αλλά τής ψυχικής υγείας καί άσθενείας**,¹⁶ έπεξηγών συγχρόνως, πώς έπιτυγχάνεται ή θεραπεία τής ψυχής από τήν «κατά

φύσιν νόσον».¹⁷ Μόνον παρενθετικῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν «δευτέραν νόσον καὶ παρατροπὴν αὐτῆς» –δηλαδή, εἰς τὰ σωματικά νοσήματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν συνέπειες τῆς ψυχικῆς ἀσθενείας.

Ἡ φράσις τοῦ Ἀγίου «ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον θεραπεύσῃ τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς θεότητος αὐτοῦ μιγνυμένης καὶ κιρναμένης... καὶ τῇ τοιάδε ἐνώσει, τὴν κυρίως ὑγείαν ἐνεργοῦντος» φρονοῦμε ὅτι ἀναφέρεται **σαφέστατα στὴν ἀνάληψη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπὸ τοῦ Κυρίου κατὰ τὸ ἀπολυτρωτικὸ Του ἔργο, προκειμένου νὰ σώσῃ τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο καὶ θεώσῃ, τελικῶς, τὴν ἀνθρώπινη φύση.** Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο προσθέτει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος –χρησιμοποιῶν αὐτὸ πάλιν μόνον παρενθετικῶς– εἶναι τὸ ἑξῆς: ὅπως ἡ ἐνέργεια τῶν βοτάνων ἀσκεῖται διὰ τῶν «ὁμογενῶν δυνάμεων» ποὺ ὑπάρχουν σὲ αὐτά, παρομοίως «ἡ κατὰ φύσιν νοσοῦσα φύσις ἀνθρωπίνη», «πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθοῦς καὶ κυρίως ὑγείας», «δεηθήσεται ὑπερφυοῦς καὶ ὑπερουσίῳ δυνάμεως».¹⁸

Μέ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς πνεῦμα καὶ ἀναφερόμενοι ὁμοίως στὴν ἀνάληψη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπὸ τοῦ Κυρίου προκειμένου νὰ τὴν ἀπολυτρώσῃ καὶ τὴν θεώσῃ –φρονοῦμε ὅτι ἀναφέρεται ἡ ἔκφραση τῆς θεραπείας τοῦ ὁμοίου διὰ τοῦ ὁμοίου ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου. Ἐάν ζοῦσαν σήμερα οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι, θὰ ἀπεδέχοντο τὰ “*proving*s” τοῦ *Hahnemann* καὶ τὴν θεραπεία τῶν παθῶν τοῦ ἀνθρώπου μέ «δυναμοποιημένα» ὁμοιοπαθητικὰ φάρμακα;

Μετά τίς ἀνωτέρω ἐπισημάνσεις, ποία σχέση ἔχει ἡ θεραπεία «τοῦ ὁμοίου μέ τὸ ὅμοιον», τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀπολύτρωση, σωτηρία καὶ θεώση τοῦ πεπτωκότος ἀνθρωπίνου γένους μέ τὴν «θεραπεία» διὰ τῶν μυθῶδων, «δυναμοποιημένων» φαρμάκων τῆς κλασσικῆς «Οπ.»;

γ. Ποῦ βρῆκε ἀναγεγραμμένο ὁ π. Χ.Τ. ὅτι ἡ θεολογία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἔχει “*inconsensus*” ἀποφανθεῖ ὑπὲρ τῆς ἀσκουμένης (κλασσικῆς) «Ὁμοιοπαθητικῆς.»; Ἀντίθετα, διάφορες διορθόδοξες ἐπιτροπές ἔχουν ἐπανειλημμένως ἀποφανθεῖ κατὰ τῆς χρήσεως τῆς «Οπ..».

δ. Ἐχομε τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ προσέφερε μεγάλη ὑπηρεσία στοὺς πλήρωμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὁ π. Χ.Τ.:

I) ἐάν προέβαινε σὲ μία δημόσια καὶ σαφῇ δήλωση σχετικῶς μέ τὴν κλασσικὴ «Ὁμοιοπαθητικὴ» τῆς ὁποίας εἶναι πτυχιούχος: τί, τελικῶς, πιστεύει ὁ π. Χ.Τ. γιὰ τὴν κλασσικὴ «Ὁμοιοπαθητικὴ», εἶναι «ἀποκρυφισμὸς καὶ ἀπάτη» ἢ «ἐπιστημονικὸ σύστημα»; καὶ

II) ἐάν μᾶς ἔδινε ἀπαντήσεις στὰ προαναφερθέντα ἐρωτήματα

σχετικῶς μέ τήν «κατά Θεόν Ὁμοιοπαθητική».

Θεσσαλονίκη 19- 11- 2012

Κωνσταντῖνος Γ. Καρακατσάνης
Καθηγητής Πυρηνικῆς Ἱατρικῆς τοῦ Α.Π.Θ.

Ὑποσημειώσεις:

1. Εἶναι, ὅπως δῆποτε, ἀπορίας ἄξιον, πῶς συνέχισε τίς σπουδές του καί ἔλαβε τό πτυχίό τῆς «κλασσικῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἱατρικῆς» ἀφοῦ ἐγκαίρως, ὑποθέτω, διεπίστωσε ὅτι ἡ κλασσική «Ὁπ.» εἶναι, κατά τόν ἰδικό του χαρακτηρισμό, «ἀποκρουφισμός καί ἀπάτη». Ἡ ἐπίκληση –ὑπό τοῦ π. Χ.Τ. προκειμένου νά δικαιολογήσει τήν ἰδική του ἐνέργεια– τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου νά παρακολουθήσει, δηλαδή, τή Σχολή τῆς ρητορικῆς τοῦ ἐθνικοῦ Λιβανίου, νομίζομε ὅτι εἶναι, ἐπιεικῶς, ἄστοχος· γνωρίζει ὁ π. Χ.Τ. πότε ἀκριβῶς ἐβαπτίσθη ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος; Πρὶν ἢ μετὰ τήν παρακολούθηση τῆς Σχολῆς τοῦ Λιβανίου; Διότι προφανῶς ἔχει σημασία ἡ πληροφορία αὐτή. Περαιτέρω, ἡ παρακολούθηση τῆς ρητορικῆς δέν ἦταν –οὔτε εἶναι– ἀσύμβατη μέ τή χριστιανική διδασκαλία· ἀντιθέτως, ἡ κλασσική «Ὁπ.» εἶναι ἀσύμβατη μέ τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία.
2. Ἐνοριακή Εὐλογία, ἔτος Ι, τεῦχος 123, Νοέμβριος 2012, σελ. 421.
3. Ἐ.ἀ., σελ. 422.
4. Ἐχει ἀσφαλῶς σημασία τό γεγονός ὅτι ἀποκαλεῖ «πτυχίο» τό ἔγγραφο τῆς Ἑλληνικῆς Ὁμοιοπαθητικῆς Ἑταιρείας (μέ τό ὅποιο ὑποθέτω ὅτι βεβαιώνεται ἡ θεωρητική καί πρακτική παρακολούθηση τοῦ προγράμματος ἐκπαίδευσως τῆς ὡς ἄνω Ἑταιρείας, καθὼς καί οἱ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις), τό ὅποιο σχεδόν ἐξισώνει μέ τό πτυχίον, τό ὅποιο ἔλαβε ἀπό τήν Ἱατρική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ. !
5. Ἐπειδὴ τό ὄνομα τοῦ π. Χ.Τ. ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἀναγεγραμμένο στοὺς καταλόγους τῶν «ὁμοιοπαθητικῶν» ἱατρῶν Θεσσαλονίκης, μήπως θά ἦταν ἀπαραίτητο νά ἐνημερωθεῖ ἡ Ἑλληνική Ὁμοιοπαθητική Ἑταιρεία ὑπό τοῦ ἰδίου ὅτι ἀπό πολλῶν-πολλῶν ἐτῶν ἔχει παύσει νά ἀσκεῖ τήν «Ὁπ.» ἱατρική;
6. Ἐξ ὧν εἴμαστε σέ θέση νά γνωρίζωμε, σχεδόν ὅλοι οἱ ἀσκούντες τήν «Ὁπ.» στήν Ἑλλάδα ἔχουν ὡς κύρια συγγράμματα ἀναφορᾶς Φαρμακολογίες, οἱ ὁποῖες ἔχουν ὡς βασική ἀναφορά τά πειράματα τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς «Ὁπ.» Hahnemann (καί ἄλλες τίς ὁποῖες συνιστᾷ ἡ Ἑλληνική Ὁμοιοπαθητική Ἑταιρεία)· ἐπομένως ποία εἶναι ἡ διαφορά ἐπὶ πρακτικοῦ ἐπιπέδου ἀπό τήν κλασσική «Ὁπ.» ὅσον ἀφορᾷ στή θεραπεία;
7. Βλ. G. Vithoulkas. Materia Medica. Classical Homeopathy for Anxiety & Jealousy. Groma Publishers Baar, Switzerland, 2004.
8. Ὅπως ἐγράφαμε καί στό προηγούμενον ἄρθρο μας, ἐξακολουθοῦμε νά ἔχωμε ἐπιφύλαξη γιά τήν ὀρθότητα τῆς μεταφράσεως τῶν ἐν λόγω ρωσικῶν κειμένων, ἐάν κρίνωμε ἀπό τήν ἀστοχία στή μετάφραση ἀπλῶν λέξεων, ὅπως αὐτές ἀναγράφονται κατά τήν περιγραφή τοῦ τρόπου θεραπείας, στήν περίπτωση τοῦ θαύματος τοῦ Κυρίου, τῆς θεραπείας τοῦ ἐκγενετῆς τυφλοῦ· ἰσχυρίζεται ὁ π. Χ.Τ. ὅτι ὑπεσιῆλθε τυπογραφικό λάθος καί ἀντὶ νά γραφεῖ ὅτι ὁ Κύριος ἐθεράπευσε τόν τυφλό μέ τό πτύσμα Του, ἐγράφη μέ τό «ζωοπάροχο αἷμα Του»· ἔχει συναντήσει κάπου τήν ἐκφραση «ζωοπάροχο πτύσμα»; «ἱαματικό πτύσμα» θά ἦταν δυνατόν νά ἔγραφε τό πρωτότυπο κείμενο, ἀλλά ὄχι, φρονοῦμε, «ζωοπάροχο πτύσμα»· ὅθεν,

τεκμαίρεται ότι ή αστοχία δέν όφείλεται σέ τυπογραφικό λάθος μιās λέξεως –άντί δηλαδή νά γραφεί ή λέξη «πτύσμα» έγράφη ή λέξη «αἷμα»– αλλά σέ έσφαλμένη μετάφραση τουλάχιστον δύο λέξεων ! Περαιτέρω, ποία σχέση ύπάρχει μεταξύ αὐτοῦ τοῦ θαύματος τοῦ Κυρίου (τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ μέ τό πτύσμα Του) καί τῆς «Όπ.»;

9. Ενοριακή Εὐλογία, ἔτος I, τεῦχος 123, Νοέμβριος 2012, σελ. 421.

10. Ολίγον ἀκόμη καί θά μέ χαρακτηρίζε αἰρετικό ό π. Χ.Τ.!

11. Παρόμοιο σχόλιο μέ τό ἀμέσως ἀνωτέρω.

12. Ασφαλῶς καί ἔχει τεράστια εὐθύνη ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ἐν ὧσιν δέν μᾶς πληροφορεῖ ό π. Χ.Τ., ὅπως καί οἱ ἀσκοῦντες τήν «κατά Θεόν Ὁμοιοπαθητική», κληρικοί καί λαϊκοί, ποία, τέλος πάντων, εἶναι, πῶς ἀσκεῖται καί ποῖες εἶναι οἱ ἀρχές θεραπείας αὐτῆς τῆς «κατά Θεόν Ὁμοιοπαθητικῆς» καί σέ τί διαφέρει ἐπὶ πρακτικοῦ ἐπιπέδου ἀπό τήν κλασσική «Ὁμοιοπαθητική» τῆς ὁποίας «πτυχιούχοι» τυγχάνουν;

13. Όταν κάποιος ἔχει λάβει τό «πτυχίό» τῆς κλασσικῆς «Όπ.», όταν πρακτικῶς τό ἐξισώνει μέ τό πτυχίό τῆς συμβατικῆς ἱατρικῆς, όταν δέν ἔχει δημοσιῶς σαφῶς ἀποκηρύξει τό περιεχόμενο τῆς κλασσικῆς «Όπ.» καί όταν ἔχει ἀσκήσει γιά μικρότερο ἢ μεγαλύτερο χρονικό διάστημα τήν κλασσική «Όπ.» χορηγῶν τά «δυναμοποιημένα» φάρμακα τῆς τελευταίας, δέν εἶναι «ἐκτεθειμένος» ἀπέναντι στήν ἐπιστήμη γενικώτερα, στήν συμβατική ἱατρική, ἀκόμη καί στήν Ὁρθόδοξη Θεολογία (δεδομένου ὅτι εἶναι θεολογικῶς ἀπαράδεκτο ὅτι π.χ. –γιά νά ἀναφερθοῦμε σέ ἕνα μόνον παράδειγμα– μέ τά ὁμοιοπαθητικά φάρμακα θεραπεύονται πάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς!);

14. Ὅπως π.χ. ὅτι α) «ό νόμος τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ αὐτό ἀπαιτοῦσε νά γίνη: νά σωθῇ δι' ἀνθρώπου ὁ ἄνθρωπος, νά θεραπευθῇ διὰ τῆς σαρκός τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ σάρξ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου» β) «...καί ἡ ἴσις τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, ἔπρεπε νά γίνη μέ τό ὅμοιον, διὰ τῆς σαρκός τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ...» γ) ἡ ἐρμηνεία, ὑπό τοῦ π. Χ.Τ., τῆς φράσεως τοῦ Ἀγίου Συμεῶν «Ἡ δέ ἀποκατάστασις οὐ διὰ τῶν γραμμάτων τῆς τοιαύτης ἱατρικῆς ἀλλά διὰ τῶν γεγραμμένων», δέν φαίνεται νά εἶναι ὀρθή· ἄλλη ἐρμηνεία δίδουν οἱ ἐρμηνεύσαντες τό κείμενο τῶν «ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ» Μοναχοί τῆς ἐκδοσάσης τό ἔργον I.M. Σταυρονικήτα. ε) Ἀκόμη, θεωρῶ ὅτι δέν εἶναι σχετικό μέ τό συζητούμενο θέμα τῆς «ὁμοιοπαθητικῆς θεραπείας» χωρίο τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς «Τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου»; στ) Ἀμφιβολίες διατηρῶ ἀκόμη καί γιά τή συντακτική ἀνάλυση χωρίων, τά ὁποία παραθέτει ό π. Χ.Τ. ὅπως, π.χ. στήν ἀρχαία ρήση «Τά ὅμοια τοῖς ὁμοίοις εἰσὶν ἰάματα», ἡ δοτική πληθυντικῆς «τοῖς ὁμοίοις», ἔχω τήν γνώμη ὅτι δέν εἶναι δοτική τοῦ ὀργάνου, ὅπως γράφει ό π. Χ.Τ., ἀλλά δοτική ἀντικειμενική.

15. Ἡ παράγραφος «Ἡ ἱατρική λοιπόν ...τῆς πρώτης νόσου» (Ενοριακή Εὐλογία, ἔτος I, τεῦχος 123, Νοέμβριος 2012, σελ. 428).

16. Ὡς ψυχική ἀσθένεια, ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, χαρακτηρίζει τήν ἁμαρτία.

17. Ἐχομε τήν ἐντύπωση ὅτι, μέ τήν ἐκφραση «κατά φύσιν νόσον», ὁ προρρηθεὶς Ἅγιος ἀναφέρεται εἰς τήν πτώση τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καί εἰς τίς συνέπειές του.

18. Ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ 2η Ἔκδοση, Ἱερά Μονή Σταυρονικήτα, 2011, σελ. 250.

Μεταξύ σοβαροῦ καί ἀστείου

...Η ΓΛΩΣΣΑ ... ΕΞΕΛΙΣΣΕΤΑΙ

Καταργεῖται ἡ φράση ἀγανακτισμένου γείτονα «Θά κάνετε ἡσυχία νά κοιμηθοῦμε· δουλεύουμε αὔριο» (σιγά νά μήν δουλεύετε ἀπό αὔριο). Κατά συνέπεια καταργεῖται καί ἡ συνώνυμη ἔκφραση «Τελειώνετε κυρία μου, ἔχουμε καί δουλειές». (Δέν ἔχετε εἴπαμε).

Μή ὀρθή θεωρεῖται ἐπίσης καί ἡ ἔκφραση «Μιά δουλειά σέ βάλαμε νά κάνεις».

Καταργεῖται πλέον τό σύνθημα «Ὁ πελάτης ἔχει πάντα δίκιο» (Βρές ἐσύ πελάτη καί μετά δῶσε του καί δίκιο).

Καταργεῖται ἀπό τά σχολεῖα τό μάθημα τοῦ Ἑπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ. (Εἰσάγεται σέ ἀντικατάσταση τό μάθημα τοῦ Αὐτεπάγγελτου Ἀποπροσανατολισμοῦ).

Πλέον, ἀπό τό Δημοτικό, ἡ δημιουργία προτάσεων θά ἀξιολογεῖται μόνον ὡς πρὸς τήν ὀρθογραφία καί τή γραμματική. (Ἡ σύνταξη ὡς ὅρος καταργεῖται).

Ἡ φράση «ἐθελοντική ἐργασία» θεωρεῖται πλέον πλεονασμός. Ὁ ὅρος «ἐργασία» ἀπό μόνος του ἀρκεῖ γιά νά ἀποδώσει τό ἴδιο νόημα.

Τέλος, ἔπειτα καί ἀπό σύμφωνη γνώμη τῆς Ἑταιρίας Προστασίας τοῦ Παιδιοῦ καί τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, στήν κατηγορία τῆς Κακοποίησης Ἀνηλίκου συμπεριλαμβάνεται καί ἡ ἐρώτηση πρὸς μικρά παιδιά «Ἐσύ, τί θέλεις νά γίνεις ὅταν μεγαλώσεις»;

Ἀπό τήν ἔκφραση «δουλειές μέ φοῦντες» κρατῆστε τίς φοῦντες. Ποτέ δέν ξέρεις, μπορεῖ νά χρειαστοῦν, αὐτούς τούς καιρούς δέν πετᾶμε τίποτα!

Ξεχάστε τή δικαιολογία «ἄργησα γιατί εἶχα μία δουλειά», καθὼς δέν περνᾶνε πιά αὐτά...

Ἡ ἔκφραση «ἐργασία καί χαρά» καταργεῖται μέχρι νεωτέρας.

Καταργοῦνται ἐπίσης χαζές ἐρωτήσεις τύπου «τί δουλειά ἔχεις ἐσύ ἐδῶ»; «Ἄλλη δουλειά δέν ἔχεις νά κάνεις»; «Τί δουλειά εἶχες μέ αὐτόν/ήν»;

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ»

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

σέ Συνέδριο μέ Θέμα:

«Η ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΘΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»

ΣΑΒΒΑΤΟ

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2012

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ: Άμφιθέατρο

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

16.00. Έναρξη - Είσαγωγή στό θέμα
του Συνεδρίου
Μαρίνα Διαμαντή (Υπεύθυνη Έπικοινωνίας
του Συλλόγου «ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ»).

Α' ΕΝΟΤΗΤΑ (16.30 - 18.30)

16.30. - 16.55. «Άπό τόν Έλληνισμό στή Ρωμηοσύνη»
Πρωτ. Γεώργιος Μεταλληνός
(Όμότιμος Καθηγητής Πανεπιστημίου Άθηνών).

17.00. - 17.25. «Έκκλησία καί Πολιτεία: Ένας Προτεσταν-
τικός διαχωρισμός»
Πρωτ. Βασίλειος Βολουδάκης
(Προϊστάμενος Ί. Ν. Άγ. Νικολάου Πευκακίων -
τ. Δυκεάρχης Έκκλησιαστικής Έκπαιδεύσεως).

17.30. - 17.55. «Τό Νέο Ρωμαίικο Σχολείο»
κ. Δημήτριος Νατσιός (Διδάσκαλος - Συγγραφέας).

18.00. - 18.30. Συζήτηση επί τών Εισηγήσεων

18.30. - 19.00. Διάλειμμα - καφέs

Β' ΕΝΟΤΗΤΑ (19.00 - 21.00)

19.05. - 19.30. «Η Δραχμή δέν είναι δραχμούλα»
Σπυρίδων Λαβδιάτης (Διδάκτωρ Οικονομο-
λόγος - Άναλυτής).

19.35. - 20.00. «Πώς θά έξαπλωθεί τό Μήνυμα τής
Ρωμηοσύνης στήν Περιφέρεια»
Άθανάσιος Μαργαρίτης (Γατρός - Υποψήφιος
Διδάκτωρ).

20.05. - 20.30. «Σύνθεση μέ Πολιτικές Άπαντήσεις»
Μιχαήλ Ήλιάδης (Μαθηματικός - Πρόεδρος
του Συλλόγου «ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ»).

20.30. - 21.00. Συζήτηση - Συμπεράσματα -
Κλείσιμο Συνεδρίου.

Συντονιστής Συνεδρίου: κ. Δέων Μπράνγκ (Διδάκτωρ Θεολογίας)

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὅμιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «**ΥΠΑΚΟΗ**»,
Μαυρομιχάλη 96 :

- Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς 11:30 ἕως τίς 1:30 τό μεσημέρι,
μέ γενικό Θέμα:

«Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων
τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ ὁδηγό τίς

“ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ” τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τοὺς ἀκροατές.
Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρό πρόγευμα
πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε ΤΡΙΤΗ

- Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς ΤΡΙΤΗΣ, 6 - 7μ.μ., με γενικό Θέμα:
«**Η ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**».
- **Η ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** ἀρχίζει ἀμέσως μετά, 7 - 8μ.μ.
Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

- Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν
Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: «**Μέ ὁδηγό τήν
Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη**».

Ἐπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

